

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 16. srpence
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Téměř každý měsíc se dočítám o archeologických nálezech ve světě: v Číně dračí muž, v New Yorku vikingský oštěp, v Izraeli, Turecku, Anglii nebo v Mexiku, všude se něco nalézá, dokonce v Austrálii našli 65 000 let staré tábořiště, hned určené za aboridžinské. Ať to byl kdokoliv, byl zkrátka aboridžinec. Zajímavé je to, že se v Austrálii nějak nenachází kosterní pozůstatky praobyvatel, aby se vyzkoumalo, zda dnešní aboridžinci jsou příbuzní z prvními lidmi v Austrálii nebo ti první už možná dávno vymřeli. Posledně jsem se dočetl, že DNA určilo, že jistý aboridžinec, který si to nechal vyzkoumat, přišel do Austrálie z Jižní Indie před 4500 lety. Jedna zpráva, o které se raději moc nemluví.

Dnes jsem se navíc dočetl, že letadla a drony byly inspirovány bumerangem. (Aboriginal "educator" claims boomerang inspired aeroplanes and drones while another Black "academic" declares mathematics systematically racist !)

Řítil bychom si pomáhat.

Ukradená země.

George Švehla 14-05-2021.
Klokání je s geologického hlediska nejstarší kontinent na světě. Nejstarší tak, že jeho ohromná území, zvláště v jeho západní části, jsou geologicky nedotčena po více jak 3 miliardy let. Takže australský kontinent není rájem pouze pro rostliny které zde rostou od třetihor, http://www.wollemipine.com/photo_gal.php vačnatce a donedávna i domorodce, ale od nedávna i pro geology, kteří zde našli nejstarší minerál na světě, zrnko zirkonu 4.4 miliardy let staré. <https://www.australiangeographic.com.au/news/2014/02/australian-gem-the-worlds-oldest/>
Dnes bych se rád zaměřil na australské domorodce, jejich problematiku původ a také na lidskou špatnost, hamižnost a bezcharakternost.
O původu australských domorodců se vedou ve vědeckých kruzích vášnivé debaty. Již v úvodu jsem se zmínil, že donedávna byl kontinent rájem i pro domorodce. Tím jsem myslel donedávna v měřítku geologickém, doby než do tohoto ráje doby kamenné zavítal před zhruba 250 lety bílý muž.

Poslední genetické testy opět rozvířily nepříliš klidnou hladinu našich znalostí australské historie. Těmito testy se ukázalo, že původními a nejstaršími obyvateli klokáního kontinentu byli ostrované ze severu s geny Denisovanů, bratranců Neandertálců. Příchod těchto lidí mezi klokany se dosud nepodařilo přesně určit a udává se, že se udál mezi 45 000 – 100 000 lety. To podle toho, kterého zdroje, prosím.

https://cs.wikipedia.org/wiki/Os%C3%ADdlov%C3%A1n%C3%AD_Zem%C4%9B Pokud se tak stalo, tak datum kdy homo sapiens sapiens vyrazil ze své kolébky v Africe před 72 000 lety by bylo asi přinejmenším podivné. Ještě podivnější by však bylo, aby jen rychle proběhl Asii a hned si to a na poprvé namířil do Austrálie a potom začal zalidňovat Evropu a Asii.

https://cs.wikipedia.org/wiki/Evoluce_%C4%8Dlov%C4%9Bka#Denisovan%C3%A9

Tito první lidé mezi klokany byli po desítky tisíc let pohodoví lidé, kteří byli před zhruba 4000 lety téměř vybiti agresivními přivandrovalci z Ceylonu, nyní Sri Lanky a západní Indonésie se zcela odlišným genofondem.

https://en.wikipedia.org/wiki/History_of_Indigenou_Australians

Tito agresivní přivandrovalci jsou předkové nynějších aboridžinců – domorodců. Přivezli sebou nové, Pama-Nyungan, tedy jazyky, a jiné technologie výroby kamenných nástrojů, odlišné zvyky i jídelníček. Takže většinu galerií prehistorických maleb na skalách vytvořili ostrované, jen ty „mladé“, od 2000 let před Kristem až doposud, mohly přidávat nežádoucí invazivní druhy odněkud ze západní Indonésie či Sri Lanky. Ostatně, jak se říká, Boží mlýny melou pomalu ale jistě. To, co před 4000 lety provedli přivandrovalci odněkud ze západní Indonésie či Sri Lanky původním obyvatelům se nakonec stalo i jim, když na klokání kontinent přibyl zhruba před 250 lety bílý muž, a v mnoha případech se „úspěšně“ křížil s těmito přivandrovalci, a tak se „zasloužil“ o jejich ovládnutí a v mnoha případech i o dokonalou devastaci prostředí, se raději taktně zmiňovat nebudu.

Po úspěšné decimaci a morální devastaci těchto domorodých obyvatel bílým mužem za prvních 200 let, šel tento „do sebe“ nasypal si popel na hlavu a posledních 50 – 75 let „zvyhodňuje“ jedince domorodého původu tak, že podpora cigánské menšiny v české kotlině je proti tomu jen slabým odvarem. A to nejen plnokrevné aboriginy, ale i ty smíšené s bílým mužem a tak jedinci může v žilách kolovat jen 1/128 domorodé krve. Tento může být blondatý a modrooký, či pihovaný a zrzavý, avšak tento se zde

také kvalifikuje jako „domorodec“ co se zmiňovaných výhod týče.

Politický nesmysl, kdy jedinci i s pouhou kapkou domordé krve ve svém krevním oběhu si mohou nárokovat společenské a hlavně ekonomické výhody o kterých se bílému muži ani nesní k harmonickému soužití ve společnosti příliš neprospívá. Tento status je natolik lákavý, že i někteří „nedomorodci“, tedy běloši se hlásí jako potomci dávných domorodců a tak ze sebe dělají míšence i když nejsou.

Jeden zářný příklad amorálnosti a špatnosti je v Klokání známý spisovatel Bruce Pascoe. Tento v roce 1947 narozený běloch ze sebe záměrně „udělal“ částečného domorodce tím, že bez jakéhokoliv důkazu prohlásil, že má vzdálené domorodé předky i když je prokazatelně „Cornish“ tedy jeho předkové jsou z britského Cornwallu.

<https://en.wikipedia.org/wiki/Cornwall> Co se mu však nedá upřít je umění přesvědčivého žvanění a propagaci smyšlenek, bez jakéhokoliv důkazu, a jejich sepsání do knih. Jedno z jeho fantastických tvrzení je to, že australští domorodci už před mnoha tisíci lety žili ve „městech“ o tisících obyvatel, zaobývali se chovem domácího zvířectva a pěstováním užitkových plodin.

Navíc, titul jedné z jeho knih, „Dark Emu“ je pro skutečné místní domorodce krajně urážlivý a odporný, v jejich řeči a kultuře vyjadřuje totiž tím nejhrubším způsobem sexuální interakci mezi mužem a ženou. Neomalenost Bruceho Pascoeho zašla tak daleko, že se ozvali sami domorodci, ti 100%, v buši tropické Arnhemské zemi žijící. Lidé, v místním jazyku „yolngu“ veřejně odsuzují „domorodého historika“ Bruceho Pascoeho. Jejich starší kmene, Terry Yumbulul řekl: „Náš lid vyžaduje plné vyšetření osoby Bruce Pascoe a jeho tvrzení o jeho domorodém původu a z toho plynoucích finančních výhod jemu a jeho různým podnikům. Jeho domorodý původ nelze ověřit ani dokázat.“

Vypadá to na to, že Bruce Pascoe svým žvaněním i psaním se trochu přepočítal a hluboce se dotkl skutečných domorodců, kteří jeho bláboly rázně odsuzují. Už jen způsob jakým své výmysly Bruce Pascoe veřejně podal odporují tradiční domorodé formě diskuze. Ta se zpravidla odehrává v intimním kruhu domorodého kmene kterého se problém týká. Bruce Pascoe tak barbarsky pošlapal tradiční domorodou spiritualitu, která je svatá a společná všem domorodým kmenům v Austrálii.

https://en.wikipedia.org/wiki/Bruce_Pascoe

Továrny na fake news

Jefim Fištejn NewPes

Lidstvo se dělí na informátory a dezinformátory. Ti první informují, ti druhí vyrábějí fake news. První tak trochu dohlíží na ty druhé, aby správný obraz světa nebyl pokřiven nebo zaplaven informačními padělkami. Jak nedávno konstatovala televize CNN, „ne každý fakt si zaslouží naši pozornost, některé nestojí ani za zmínku“. Je jasné, že informátoři musí fakta pečlivě selektovat, údajně proto, že informace o složitých jevech, pokud není postavena politicky, může svádět nepevné mozky ke konspiračním výkladům. Je to stejně logické jako dětinská představa, že tvaroh se vyrábí vydlobáváním náplně z koláčů. Ve skutečnosti spiklenecké teorie neodbytně vznikají právě tam, kde schází informace umožňující logické vysvětlení jevů. Pokud je i slepému jasné, že závazná informace je potlačována záměrně v zájmu vytváření nikoli přesného, nýbrž správného obrazu světa, vznik konspirací je prakticky zaručen.

Konspirologie totiž není nic jiného než pokus o racionalizaci nesrozumitelného světa, z něhož nadobro zmizely logické vazby, smyslová ukotvení, jistota zavedených pojmů, příčinné souvislosti. Lidský rozum instinktivně odmítá přijmout za svůj potměný svět vypadající jako neprostupný hvozď z bavený jakýchkoli orientačních světýlek nebo mýtin, odkud jsou vidět hvězdy. Spiklenecká teorie se vždy snaží o hledání utajeného původce a organizátora zmatečné situace, o dosazení scházejících vysvětlujících podrobností do obrazu. Nespokojí se s tvrzením, že není třeba hledat souvislosti ve shodě náhod, že v našem nadmíru komplikovaném bytí je nahodilostí stále víc a víc, a bude ještě více, než se celý náš svět bude jevit jako jeden velký zámoť náhod, živelných souher okolností bez ladu a skladu. Jinými slovy myslícímu tvorovi je vlastní snaha o pochopení souvislostí a žádné akademicky nabubřelé výmluvy nejsou s to tuto instinktivní snahu z lidské hlavy vymýtit.

Slyšte nyní několik historek ze života současné Ameriky a zkuste poctivě – poctivost je tu totiž důležitá – neupadnout při jejich zvažování do osidel těch či oněch konspiračních teorií.

Prakticky ve stejnou dobu došlo ve floridském městě Miami ke zřícení obytné budovy a ve věznici španělské Barcelony byl nalezen mrtev John McAfee, americký zbohatlík a počítačový genius, tvůrce prvního komerčního antivirového softwaru a dodavatel korporátních bezpečnostních řešení.

Dokončení na straně 15

Pondělí 16. srpna

Talibán vyhlásil konec bojů, kvůli chaosu byla přerušena evakuace A Uzbeké protivzdušná obrana sestřelila afghánské vojenské letadlo
Německá očkovací komise doporučuje plošné očkování dětí od 12 let

V Praze ráno přistálo první vojenské evakuační letadlo z Afghánistánu A Český armádní evakuační letoun směřující do Kábulu musel přistát v Baku
Část opozice považuje vládní pomoc Afgháncům za pomalou a chaotickou A Lidé si na Klárově připomněli Čechoslováky sloužící za války v RAF
ČTÚ chce regulovat velkoobchodní ceny mobilních dat
Počasí v Praze: oblačno, 26 °C

Úterý 17. srpna

Talibán vyhlásil amnestii pro státní úředníky, pozval ženy do vlády A Nový Zéland má celostátní karanténu - kvůli jednomu případu nákazy

Český evakuační letoun přivezl z Kábulu 87 lidí včetně velvyslance A NATO po Afghánistánu vyvolává pochybnosti o své oprávněnosti, řekl Zeman
Ministři Plaga s Vojtěchem přednesli plánovaná opatření ve školách A Školy si nedovedou představit vyčlenění netestovaných a kontroly roušek
Podle CVVM věří EU 52% lidí, EK 38%, EP 37% a předsedkyni EK 29% A Čeští hasiči dorazili z Peloponéského poloostrova zpět do vlasti
Počasí v Praze: postupně vyjasnění, 18°C

Středa 18. srpna

Bidenova popularita klesla po pádu afghánské vlády na minimum A Papež František vyzval k očkování proti covidu-19, jde prý o akt lásky

Afghánský prezident Ghaní s rodinou je ve Spojených arabských emirátech
Třetí český speciál přiletěl z Kábulu, na palubě bylo dalších 62 pasažérů A Vládu Talibánu Česko v žádném případě neuzná, tvrdí jednoznačně politici
Podle Kulhánka musíme spolupracovat se zeměmi s kontakty na Talibán A MŽP žádá EK o kontrolu stavby na polské straně Králického Sněžníku
Senát schválil zákon o odškodnění za výbuchy ve Vrbětčích
Počasí v Praze: oblačno, 20 °C

Čtvrtek 19. srpna

Talibán oficiálně vyhlásil vznik Islámského emirátu Afghánistán A Biden chce nechat vojáky v Kábulu do odchodu všech Američanů
Americká obchodní komise podala další žalobu na Facebook Evakuace z Afghánistánu byla podle Babiše třetím letem skončena A Ministerstvo vnitra zatím neví, kolik Afghánců chce v ČR zůstat
Testy budou od září zdarma už jen pro nezletilé, rozhodla vláda A Senát zamítl širší pravomoci NKÚ, nemůže tedy kontrolovat ČT
Protirlátky se jako bezinfekčnost podle MZd uznávat nebudou
Počasí v Praze: zataženo, 20°C

Pátek 20. srpna

USA zavedly nové sankce proti Kubě kvůli potlačení demonstrací A Navzdory neshodám chce Německo s Ruskem dialog, uvedla Merkelová
NASA zastavila práce na lunárním modulu SpaceX kvůli Bezosově žalobě A Vláda by podle opozice měla přiznat lidem s protirlátkami bezinfekčnost
Zdravotnická zařízení již vyplatila covidové odměny zdravotníkům A Úřady dokončily registraci kandidátních listin pro sněmovní volby
V pravěké mohyle pod Řípem objevili archeologové dětský hrob A V Karlových Varech začal festival, večer ho zahájil film Zátok
Počasí v Praze: oblačno, 23 °C

Víkend 21. – 22. srpna

Řecko na své hranici s Tureckem dokončilo plot proti Afgháncům A Čínští zákonodárci schválili změnu zákona umožňující rodinám mít tři děti
NATO je podle prezidenta Zemana molochem a potřebuje zásadní reformu A Premiér dle Zemana zastavil odposlech jeho lidí z Hradu, Babiš to popírá
Česko si připomnělo okupaci vojsky Varšavské smlouvy 21. srpna 1968 A Tendr na Dukovany bude vypsán možná už v listopadu, říká Havlíček
Vojtěcha mrzí, že mnoho lidí na zahájení festivalu nemělo respirátory A Při havárii autobusu v Německu se zranilo 14 Čechů, čtyři těžce
20:16 Počasí v Praze: oblačno, pokles z 25 na 20°C

Pondělí 23. srpna

Američtí regulátoři plně schválili vakcínu Pfizer/BioNTech Merkelová je přesvědčena, že příštím premiérem musí být Laschet
Kvůli stávce na německé železnici jsou plné vlaky a našťvaní cestující A Vondra nevyklučuje spojení ODS s hnutím ANO, ale bez Babiše v čele

Babiš o odposleších a BIS mluvil vždy jen se Zemanem, říká Schillerová A Soud začal řešit úniky odposlechů „Kolibříka a Mazánka“, zatím neveřejně
Testy budou zdarma pro lidi starší 18 let i po 1. září, oznámil Vojtěch A Babiš a Kulhánek promluvili před velvyslanci, vyznamenali Balouna
Počasí v Praze: oblačno, 20 °C

Úterý 24. srpna

Pokračuje evakuace z Kábulu, Talibán neprodloží termín Rusko zpomalilo dodávky plynu do Evropy, možná kvůli NS-2
Německá SPD se poprvé po 15 letech dostala do čela průzkumu A Zeman chce ekonomickou diplomacii bez ideologií a reformu NATO
Babiš odmítl, že by Zemanovi říkal, že zastavil odposlechy jeho lidí
Hasiči začali rozvážet antigenní testy pro testování školáků
Státní volební komise vylosovala čísla pro volební uskupení
Ve věku 80 let zemřel bubeník skupiny Rolling Stones Charlie Watts
Počasí v Praze: skoro zataženo, 18°C

Středa 25. srpna

Vědci pátrající v Číně po původu koronaviru zastavili svou činnost A Rusko se nechystá vojensky angažovat v Afghánistánu, uvedl Putin
Západ zrychluje evakuace z Afghánistánu, USA odejdou k 31. srpnu A Na třídenní návštěvu přijel do Česka německý prezident Steinmeier
Generálním ředitelem ČRo bude dalších šest let stávající šéf Zavoral A Ministr obrany vyznamená celý tým Vojenské policie KAMBA
Senát podpořil strategii EU vůči Rusku a koordinovaný postup ČEZ oznámil, že rozhodnutí o využití litia učiní v roce 2023
Počasí v Praze: skoro jasno, 23°C

Čtvrtek 26. srpna

U kábulského letiště došlo ke dvěma explozím, mnoho mrtvých (ISIS) A Axel Springer kupuje zpravodajský web Politico, údajně za miliardu USD
Prezident Zeman přivítal na Pražském hradě prezidenta SRN Steinmeiera A Německý prezident Steinmeier uctil památku parašutistů, kteří zabilí Heydricha
Česká republika s Talibánem určitě jednat nebude, prohlásil jednoznačně Babiš A Koudelka před poslanci odmítl, že by BIS odposlouchávala ústavní činitele
Klaus se omluví Fajtovi za výrok o milionových dlužích, muži uzavřeli smír A V Českých Budějovicích začala Země živitelka, loni kvůli covidu nebyla
Počasí v Praze: oblačno, přehánky, 20°C

Pátek 27. srpna

Čtvrteční exploze v Kábulu si celkem vyžádaly přes 180 obětí I po útoku na kábulské letiště budou evakuace pokračovat, říká Biden
ČR již evakuovala všechny Afghánce, které vybrala, oznámil Kulhánek a Babiš jednal se Steinmeierem o vzájemných vztazích či o Afghánistánu
Vláda páchá na dětech zvrstvo, tvrdí Valenta, žádá soud o zrušení opatření a CVVM zjistil, že ÚS věří většina lidí, žalobcům a BIS míň než polovina
ÚS vyhověl Kiwi ve sporu s Ryanaiem, zrušil předběžné opatření A Dva Češi a slovenský pilot zemřeli při pádu letadla na Slovensku
Počasí v Praze: přehánky, 15°C

Víkend 28. srpna – 29. srpna

Americká armáda se začala stahovat z Afghánistánu
Kábulem otřásl další výbuch, šlo zřejmě o raketový útok
Dánsko ruší všechna opatření, covid už nepovažuje za hrozbu
Vůbec nepočítáme s uzavíráním služeb, obchodů a škol, říká Vojtěch A ČSSD by nepodpořila rozpočet, který zmrazí platy hasičů a policistů
Zeman v Lánech apeloval na úspory, schodek rozpočtu mu nevaří A Švejdar se omluvil za slova mluvčí o nepovoleném shromáždění
Slavnostním průvodem v krojích začaly Národní dožínky
Počasí v Praze: oblačno, přehánky, až 20°C

Jak se Talibán vrátil k moci

Zbyněk Petráček NevPes LN, 16.8.2021

„Mírové převzetí“ je eufemismus s dlouhou tradicí

Když nastane nějaký nečekaný průšvih, zpětně se hledá někdo, kdo ho včas předpověděl, ale odpovědní lidé na něj nedali. Takto získal proslulost ekonom Nouriel Roubini, jenž předpověděl globální krizi, či Nassim Taleb, autor bestselleru *Černá labuť*. I pád Kábulu visel ve vzduchu, ale že to půjde tak rychle, nepředvídal nikdo. Leč uvidíme. Časem se jistě vynoří někdo, kdo prohlásí, že to věděl, říkal či psal již s předstihem.

Těžko předvídat, co konkrétně bude následovat. Zatím to vypadá asi tak, že Talibán si užívá „mírové převzetí moci“, které dohodl s prozápadní vládou. Proto si Talibán může dopřávat pocit velkorysosti vítěze. Ví se ale, že „mírové převzetí moci“ je eufemismus s dlouhou a neblahou tradicí. Vojenské junty, třeba „černí plukovníci“ v Řecku roku 1967 či generál Pinochet v Chile roku 1973, uspěly silou zbraní. Ale těžko najít totalitní, fanatický či teokratický režim, který by se k moci dostal jinak než „mírově“.

Do této skupiny patřili už němečtí nacisté, kteří získali moc mírovou cestou 30. ledna 1933, kdy prezident jmenoval Adolfa Hitlera kancléřem (až pak prosadili zmocňovací zákony a další kroky k totalitě). Však také bazírovali na výrazu *Machtergreifung* (uchopení moci), což je něco jiného než převrat či puč. Právě u nás se pořád mluví o komunistickém puči v únoru 1948, ale v praxi to přece bylo též „mírové převzetí moci“. Když v dubnu 1975 vstoupili do Phnompenhu Rudí Khmerové, na bojištích v kambodžské džungli byl už klid. I toto bylo „mírové převzetí moci“ bez výstřelů, byť přineslo genocidu. Též Írán zažil „mírové převzetí moci“ v lednu 1979 při islámské revoluci. Armáda se držela stranou. A sem patří i dohoda o „mírovém převzetí moci“ mezi vládou v Kábulu a Talibánem.

Je to nehezky obraz, a ještě ošklivější budou obrazy toho, co se bude za vlády Talibánu dít. Jak už bylo řečeno, dosud si Talibán užívá pocitu velkorysosti vítěze. Ale dříve či později vyhlásí nová pravidla života v zemi i termíny (že by od 1. září, jak problesklo na webu?) a způsoby, kterými bude „nový normál“ – jak zní dnes populární výraz – vymáhán. Ostatně zaměstnané ženy i v Kábulu už nějaký čas slyšely výstrahy, že porušují pravidla a brzy s tím bude konec. Což jen potvrzuje poznatek, že Talibán měl svou síť už v Kábulu za časů prozápadní vlády.

Kde hledat vinu a viníky? S tím se roztrhne pytel. Týdeník Der Spiegel vyrukoval s titulkem: *Západ přenechává zemi Talibánu*. Jenže po dvaceti letech války to není tak černobílé. Západ zabředl do dilematu. Buď bude Afghánistán vojensky kontrolovat, ale tím posilovat svůj cejch okupanta, kolonialisty, ba imperialisty. Nebo se stáhne, a tím získá cejch toho, kdo uvolnil cestu Talibánu.

Něco velmi podobného zažil Izrael. Dokud vojensky kontroloval Gazu, posiloval svůj cejch okupanta, kolonialisty, imperialisty. Když se v srpnu 2005 stáhl, uvolnil cestu k tomu, aby islamistický a teroristický Hamás „mírově převzal vládu“ (ve volbách o rok později). Diví se někdo, že se po těchto zkušenostech Izrael zdráhá stáhnout ze Západního břehu? Dovedete si představit, jak by tam vypadalo a v co by vyústilo „mírové předání moci“?

Vydavatel: **Afganistán není v podstatě země, ale jen ohraničené území kde žije osm různých národů a asi 14 nepřátelených kmenů**, žijících si spokojeně

v době téměř kamenné a válčících od nepaměti mezi sebou. (Paštuni, Durrani, Ghilza, Afridi, Waziri, Khattak a Niazi, Tádžikové, Hazarové, Uzbekové, Aymakové, Turkmeni, Kizilbaši) Dokonce mezi sebou bojují i jednotlivé větve téhož kmenu jak uvedl to list „New York Times“. Být šéfem Talibanu, posadím do těch evakuujících letounů své nejostřejší hochy. Ty, kteří byli ve válce OK, ale krapet to s řezáním hlav přeháněli a při konsolidaci moci by dělali potíže. Sadisty, lupiče, atd. A když to napadlo mě, napadne to i frajery v Kábulu.

Slovenčina naša

Anton Lauček

V jazykových testoch na našich stredných školách dosiahli ich Účastníci najlepšie znalosti z angličtiny, na druhom mieste sa Umiestnila nemčina a katastrofálne dopadla slovenčina. Študenti majú Tri hodiny týždenne slovenčinu a šesť hodín angličtinu.

Rodný jazyk sme pomyselne šmarili do kúta, silnejú tlaky na to, aby Jeho znalosť nebola rozhodujúca pri nástupe na vysokú školu, do Zamestnania. Tendencie zjednodušovať ho, sprimitívňovať a zamorovať Nadužívaním vulgarizmov sa propagujú hlavne cez masmédiá.

„Odborníci“ stále viac uvažujú nad tým, aby slovenčina ako predmet vypadla spomedzi maturitných predmetov, aby sa pre ďalšie vzdelávanie a používanie v praxi ukázala ako zbytočná.

Čiže „ta pohod' túto handru, odev vetchú, do ktorej hriech je haliť pomysly!“

Treba sa údajne naučiť myslieť a vyjadrovať hlavne v cudzom jazyku, slovenčina bude časom dobrá len do kuchyne alebo do maštale. Ostane rečou otrokov v srdci európy a potom už ani tou nie, lebo aj pri montážnom páse bude treba hovoriť anglicky.

V slovenských mestách a obciach sa to hmýri „nóbl“ názvami. Ako „la Familia“, „kinderlandia“, „senires“, „sushi noodles“, „beervana“, „trattoria“, „voyage, voyage“... No a prostý občan ani za svätého neuhádne, čo sa za cudzokrajnými Nápismi ukrýva, aký podnik, aké zariadenie. Verejný dom, obecné záchody, útulok pre bezdomovcov, hasičská stanica, blázinec alebo reštaurácia?

To, čo nedokázala tisícročná poroba a krutá maďarizácia, sa dosiahlo za niekoľko rokov existencie samostatnej slovenskej republiky. Postupná a zahanbujúca demontáž materčiny z našich miest a dedín, z ulíc, z verejného života a zo vzdelávacích ustanovizní, aká nemá obdoby hádam v žiadnom národe. V jej likvidácii svojimi a na svojom území sa Slováci stali skutočne „svetovými“.

Hlas vyzýva Matoviča: „Okamžite zrušte očkovaciu lotériu! Je to hanba na hanbu“

Diana Zatková 18/08/2021

redseda strany Hlas Peter Pellegrini na stredajšej tlačovej konferencii vyzval ministra financií Igora Matoviča, aby okamžite zrušil očkovaciu lotériu a peniaze radšej „vliat“ do zdravotného systému. O téme informuje denník Pravda.

Ludia sa smejú aj sú zhrození

„Je to hanba na hanbu, ľudia sa z toho smejú, sú pohoršení a zhrození,“ okomentoval očkovaciu lotériu Pellegrini. Podľa hlasáka žiadna lotéria neprispieje k zvýšeniu zaočkovanosti slovenského obyvateľstva.

Pellegrini si myslí, že žrebovanie pozerajú primárne tí, ktorí už vakcínu dostali. „Zaočkovaný dokonca ani nemá motiváciu presvedčať ďalšieho, aby sa zaočkovať dal, pretože by si tým zhoršil šancu vyhrať,“ dodal Pellegrini.

Bude sa opakovať prvé fiasko?

Ak sa aj pri ďalšom žrebovaní zopakuje fiasko toho prvého, podľa expremiéra sú to iba peniaze daňových poplatníkov vyhodené „do ľufu“.

„Preto chcem vyzvať Igora Matoviča, aby okamžite zrušil celú očkovaciu lotériu a aby prostriedky, ktoré na to boli vyuzité, alebo sú na to plánované v objeme viac ako 26 miliónov eur, boli použité v sektore zdravotníctva,“ vyhlásil Pellegrini.

Poukázal hlavne na to, že počas pandémie bolo zanedbané veľké množstvo vyšetrení, operácií a liečení.

Zverejňujte dáta!

Podpredseda strany a člen zdravotníckeho výboru Richard Raši uviedol, že Slovákov by k očkovaniu motivovali reálne dáta, o ktorých zverejňovanie

ministra zdravotníctva Vladimíra Lengvarského aj oficiálne požiadal.

„Myslím si, že keby sme sa dozvedeli pravdu o slovenských pacientoch, tak možno tieto informácie by sa mohli stať tým faktorom, kedy sa ľudia, ktorí sa zaočkovať dajú, tak urobia z vlastného presvedčenia a presvedčať budú aj iných,“ vyhlásil Raši.

Od Lengvarského Hlas chce, aby každý deň podrobne zverejnili, koľkí z nakazených, hospitalizovaných či na prístrojoch sú zaočkovaní. Podľa mimoparlamentnej strany neexistuje žiaden dôvod, prečo by tieto dáta zverejňované nemali byť.

Prvý priamy prenos žrebovania očkovacej prémie bol podrobený obrovskej kritike nielen od mimoparlamentných strán, ale aj od koalíčných poslancov a verejnosti. Matovič nateraz prisľúbil riešenie jedného z technických problémov, doteraz však podrobnosti nepredstavil.

Odhalenie: Máme „záračné“ zdravotníctvo? Alebo ide len o hlúpu a nechutnú propagandu očkovania?

V EU sa prevalili informácie, že na strašenie obyvateľov si najímali hercov....

Je propaganda očkovania proti COVID-19 až taká silná a nechutná, že sa nezastaví pred ničím? O čo tu vlastne ide?

Vyštudovaný lekár a analytik Juraj Mesík ešte 10. augusta zverejnil na svojom profile status o „ťažko chorom“ Tiborovi, ktorý ľutoval, že sa nedal zaočkovať a skončil na kyslíku. Maisntreamom sa prehnala správa, že Covid nie je žiadna chrípka, a Tibor by bol rád, aby ochorenie brali všetci vážne a určite sa dali zaočkovať. O svojom príbehu prehovoril, aby ostatných presvedčil, nech sa dajú zaočkovať.

Ukazuje sa však, že zrejme išlo iba o obyčajný podvod!

Tibora hospitalizovali s Covidom v Univerzitetnej nemocnici Bratislava na Kramároch. Tá vo svojom statuse na sociálnej sieti zverejnila video v ktorom Tibor hovorí, že sa o neho príkladne starajú. Tibor (29) nie je vraj proti očkovaniu, no bol pracovne vyťažovaný a očkovanie odkladal. Teraz svoje rozhodnutie ľutuje, lebo skončil v nemocnici, kde ho museli napojiť na kyslík. Covid podľa jeho výpovede nie je žiadna chrípka, a bol by rád, aby ochorenie brali všetci vážne a určite sa dali zaočkovať. O svojom príbehu prehovoril, aby ostatných presvedčil, nech sa dajú zaočkovať.

Lekársky zázrak, alebo niečo tu nesedí

Tibora však nahrala redaktorka portálu Refresher Victoria Jamrich a video zverejnila na svojom účte prostredníctvom sociálnej siete Instagram. Samozrejme, neuviedla o koho ide. Možno to ani nechcela zverejniť. Na videu však hneď každý spozná známeho pacienta s ťažkým priebehom ochorenia COVID-19 a odkázaného na hospitalizáciu v nemocnici s pripojením na kyslík.

Zarážajúca je na tom však skutočnosť, že v priebehu 8 dní sa zdravotný stav Tibora zlepšil tak výrazne, že aj na videu je zreteľne badať, že je v plnom zdraví a prekypuje energiou a dobrou náladou vysmiaty ako slniečko.

Vo svete priebežne prepuknú rôzne škandály, kde sa odhaľuje, že lekári a pacienti v rôznych videách a statusoch boli iba herci. Je na mieste teda otázka, či aj Tibor je iba herec. Tých otázok sa však v súvislosti s aktuálnym dňom vo svete ale aj na Slovensku vynára ďaleko viac. (video TU)

Čítala som, že 20 % ľudí trpí hnačkou.

Čo tým chcú povedať, že 80 % ľudí si ju akože užívajú?

K rodinnej bitke došlo, keď dcéra priviedla domov predstaviteľ svojho snúbenca a babička utrúsila: „To máte za to, že sa nemodľíte...“

SNP 2021

Bratislava 29. augusta 2021 Ďalšou komentátorkou, ktorá sa vyjadrila ku udalostiam na dnešných oslavách SNP v Banskej Bystrici je bývalá poslankyňa Národnej rady Anna Belousovová, ktorá upozornila na izoláciu, ktorú vláda na oslavách ukázala, keď verejnosť ku pamätníku pustila až po skončení oficiálneho programu.

Anna Belousovová o vládnych činníkoch na oslavách SNP: „Tak ako naši predkovia odolávali zlu, ktoré sa pred rokmi šírilo svetom, verím, že odoláme aj tomuto novodobému zlu, ktoré sa skrýva pod maskou pekných, pokryteckých rečí“

Anna Belousovová priznala, že z dnešných osláv SNP má veľmi „divné“ pocity. „Oslavy jednej z najväčších dejinných udalostí v histórii Slovákov sa niesli vo veľmi zvláštnom duchu. V prvom rade ma zarazilo, že oslavy Slovenského národného povstania si privlastnila len politická verchuška a konali sa bez verejnosti, teda bez národa. Vraj korona...“

Vysvetlila, že areál Pamätníka SNP bol pre verejnosť otvorený po skončení oficiálnej časti programu, čiže po skončení prejavov vládnych politikov. „Kapacita je pre pandemickú situáciu obmedzená na tisíc návštevníkov a verejnosť sa môže do areálu SNP dostať len z jednej ulice! Pritom predpokladaná kapacita na stretnutie s pápežom, ktoré sa bude konať o pár dní je 350-tisíc osôb!“

„Takže vyzerá to tak, že pandémie je teraz len dobrá výhovorka pre politikov, ktorí sa boja stretnutí s občanmi. Asi vedia prečo... Vládni predstavitelia, vrátane prezidentky vo svojich prejavoch oceňujú obeť účastníkov SNP, vyzývajú k spájaniu národ, od ktorého sa izolujú a oslavujú hodnoty ľudskosti a mieru. Až sa človeku nechce veriť, že sú to tí istí politici, ktorí sa s výnimkou tohto dňa prejavujú skôr ako vojnoví štváči.“

Exposlankyňa Belousovová sa pýta, vďaka komu sa cez naše územie po nástupe novej politickej reprezentácie zo Slovenska stál most, po ktorom sa prepravujú desiatky konvojov vojenskej techniky týždenne? „Prezidentka oslavujúca obeť ľudí, ktorí položili svoje životy za mier podporuje svetových vojnových stavačov a označuje Rusko za svetovú hrozbu. Na pamiatke

obetí za národ, za vlasť, za svoje rodiny si robia PR tí, ktorým tieto hodnoty nič nehovorí.“

Predseda vlády Eduard Heger (OĽaNO) sa dnes údajne smial po tom, čo žijúci pamätník SNP vyzval politikov, aby zachovali samostatné Múzeum SNP a nepresunuli ho pod ministerstvo obrany, ako to navrhuje minister Jaroslav Naď.

Dorčák uviedol, že v televízii sledoval oslavy SNP, na ktoré vláda neumožnila vstup bežným ľuďom, dokonca ani poslancom parlamentu.

„Aj spoza areálu sa ozýva piskot, najväčší pri Hegerovi. RTVS stišuje ruchové mikrofóny, nikde v médiách nečítam, že na Hegera ľudia pískajú. Nevadí. Aj tak to každý vidí a Heger sa tvári, že to nepočuje...“

Silné poslanstvo predniesol vo svojom príhovore aj jeden z hrdinov, posledných žijúcich účastníkov povstania Vladimír Strmeň. Poprosil najvyšších ústavných činiteľov, aby zachovali samostatnosť Múzea SNP v Banskej Bystrici.

Martin Dorčák si všimol reakcie najvyšších ústavných činiteľov: „Prezidentka zatlieskala, Kollár sa rýchlo pridal a premiér Heger? Nahodil úškl'abok a smial sa pod rúškom hrdinovi Strmeňovi rovno do očí... Je mi z tohto človeka zle...“ Okomentoval Dorčák z Hlas-SD.

Ku oslavám SNP sa vyjadril aj šéf SNS Andrej Danko, ktorý zase poznamenal, že verejnosť vypískala prezidentku SR Zuzanu Čaputovú.

Blaha: Ako môže Čaputová hovoriť o zjednotení Slovenska, keď veselo podpisuje segregáčny zákon proti nezaočkovaným.

Jak nás vidí svět? Česko-Australská televizní show slaví 37 milionů zhlédnutí!

Jak nás vidí svět je nejsledovanějším pořadem internetové televize Stream.cz. Jedná se o seriál, kde cizinci různých národností ochutnávají česká jídla a hodnotí českou kulturu. Jednoduchý námět baví diváky už více než 4 roky. V současné době se točí 12. řada. A na co se můžeme těšit v následujících dílech?

Pořad Jak nás vidí svět české režisérky Ivanny Benešové patří mezi stálice na české internetové scéně. Natáčení probíhá v australské Sydney, většinou v české hospodě Tommy 's Beer Café ve čtvrti Glebe. Dvanáctá řada pořadu bude ovšem jiná! Kvůli probíhajícímu lockdown ve státě New South Wales musí všechny restaurační zařízení zůstat zavřena, popřípadě smí nabízet pouze jídlo „s sebou“. A ani filmové natáčení není výjimkou.

Natáčeno v lockdown

Byť jsou restriktce spojené s pandemií koronaviru přísné, režisérce pořadu se podařilo zajistit další natáčení. Legálně a s oficiálním povolením. „Natáčení se přesunulo do filmových studií a do čtvrti, kde je výskyt covidu minimální. Náš business se registroval na stránkách Health NSW a natáčení jsme nahlásili na patřičné úřady. Všichni účastníci projektu, ať už samotné televizní hvězdy, tak i členové filmového štábu, byli tři dny před natáčením testováni na covid, a po dobu mezi testem a samotným natáčením zůstali v izolaci. A pochopitelně se na naše natáčení dostavili pouze ti, kteří bydlí poblíž filmového studia a nejsou z LGA,“ říká autorka projektu Ivanna Benešová a dodává, že zatímco příprava na jeden natáčecí den většinou zabere týden, tentokrát vše trvalo dvakrát tak dlouho. „Nestěžuji si. Jsem ráda, že jsme mohli natáčet, byť v omezeném rozsahu. Na prvním místě je vždy zdraví všech, kteří s námi spolupracují. To je priorita,“ dodává Benešová. Z jejích slov tak vyplývá, že mnohé televizní hvězdy tentokrát chyběly. V následujících osmi dílech se neobjeví například milovník české kuchyně, vděčný strážník, Chris z Mauricia. Bydlí totiž v Liverpoolu.

Chybět bude také australská ikona – pan učitel Wade, který nade vše miluje avokádo a hranolky s kečupem. Ten se totiž odstěhoval mimo Sydney.

A z důvodu vážných psychologických problémů se natáčení neúčastní ani Manish – Ind, který od útlého věku trpí panickými strachy z drog a nelegálních ingrediencí v jídlech.

Televizní hvězdy, které baví

Na koho se tedy můžeme těšit? Pokud patříte mezi pravidelné diváky, jistě znáte pákistánského muslima Tushara, který si před televizními kamerami dopřával pečené VEPŘOVÉ koleno. Ten se do pořadu vrátil. Vedle něho zazáří také „food expert“ z Malajsie – Kento. A třeba také půvabná Celina ze Švýcarska.

Nově se představí italských manažer několika restaurací a amatérský kuchař - Ital Maurizio. Dále Jordan -pekař a cukrář z Tonga. Za zmínku pak jistě stojí i Adrian z ostrova Vanuatu, který je expertem na vyhledávání pozitivní energie v pokrmech. O zábavu bude jistě dobře postaráno!

Co se bude servírovat?

Zahájení nové řady proběhlo v pozitivním duchu, neboť se nepodařilo žádné kontroverzní jídlo (v minulosti cizinci ochutnávali třeba pokrmy z vnitřností). Tentokrát se režisérka pořadu rozhodla připravit na ochutnání domácí svatební koláčky s příchutěmi vlašského ořechu, tvarohu a máku. Byť poslední zmiňovaná náplň vzbudila jisté emoce (mák je v mnoha zemích světa nelegální), všichni si pochutnali. A to se v pořadu Jak nás vidí svět příliš často nevidí!

Následující díl přinesl diskuze na téma český design. Cizinci z různých koutů světa tak hodnotili produkty našich designérů, kteří vyhráli na Red Dot Award. Hovořilo se o světlech TIM od značky BOMMA, o

Micro Office Cubiq a Uniq a také o lavičkách a židlích Manta.

Třetí v pořadí bude zase ochutnávka – nakládaný hermelín s českých chlebem. A o týden později cizinci zhodnotí českou produkci filmů pro dospělé. O zajímavá témata nebude nouze!

Pokud vás koncept úspěšného pořadu Jak nás vidí svět zaujal, podívejte se na jednotlivé díly na www.stream.cz.

Autor článku: Orange TV

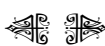

Zajímavosti. Víte, že....

V zemi se těží železná ruda, mramor, měď, zlato, zinek a další vzácné kovy a minerály. Odhaduje se, že loni příjmy Tálibánu činily přibližně 1,6 miliardy dolarů (34,7 miliardy korun). To představuje třicet procent celkových příjmů afghánské vlády (5,55 miliardy dolarů). V letech 2015 až 2020 se Afghánistán podílel na celosvětové produkci opia 84 procenty,

Tálibán zavedl tradiční islámské formy zdanění – desetiprocentní daň z úrody zemědělců, 2,5procentní z majetku. Odvody platí těžební společnosti, média, telekomunikace a rozvojové projekty financované z mezinárodní pomoci. Rovněž těžba nerostných surovin Tálibánu přináší nemalé zisky – podle zprávy OSN loni asi 464 milionů dolarů (10 miliard korun) z 280 těžebních oblastí. Největšími odběrateli surovin jsou Čína a Spojené arabské emiráty.

Tálibán také dostává finanční příspěvky od soukromých dárců a institucí z celého světa, zejména ze zemí Perského zálivu, které podporují jeho ideologii nebo ji považují za prospěšnou.

Abebe Bikila

Letní olympijské hry v Říme v roce 1960 jsou v plném proudu. Je horko a závodníci maratonu jsou připraveni ke startu. Všichni jsou oblečeni do toho nejlepšího značkového oblečení a mají na nohou ty nejlepší běžecké boty značek, Adidas, Puma a dalších. Všichni až na jednoho. Menší drobný muž stojící mezi závodníky se jak se zdá, také připravuje ke startu, ale zvláštní na něm je to, že nemá boty a je naboso. Je to Etiopan jménem Abebe Bikila. Poběží celkem 40 km na sluncem rozpaleném hrubém povrchu...

Někteří sportovní novináři se snaží být vtipní a komentují závod rasistickými poznámkami - máme tu šedesátá léta. Říkají: „Tehle přeci nemá vůbec žádnou šanci zvítězit!“ „Odkud sem přiběhl, odněkud z džungle?“, „Ten je tak chudý, že nemá ani na boty- to bude reprezentace!“

Závodníci vybíhají a Abebe Bikila dobíhá do cíle jako první. Stává se novým olympijským vítězem. Všechny světové firmy na výrobu značkových sportovních bot se rázem předhánějí v lukrativních nabídkách a slibují Abebemu tisíce dolarů za to, když si od nich vezme jejich boty a poběží s nimi maraton.

Abebe Bikila jejich nabídky odmítá. Trénuje v nadmořské výšce 2400 až 2700 metrů a pravidelně denně naběhá naboso i více než 60 km.

Připravuje se na nové olympijské hry v Tokiu. V roce 1964 v japonském Tokiu opět běží maraton, opět bez bot a opět i zvítězí a stane se už podruhé olympijským vítězem.

Když se ho novináři zeptali, zda za tak dlouhá trať ho nebolí chodidla, Abebe jim odpověděl: „Bolí mě úplně všechno, ale nejenom sport, ale i život je o tom, svou bolest překonat -vydržet, jen tak se můžete dočkat vítězství a pocitu štěstí.“

Tak to byl Abebe Bikila...

V Teplicích vládne Taliban, v Karlových Varech ruský oligarcha a stát řídí slovenský agent STB. Kde asi soudruh Havel udělal chybu? Koho bychom ještě mohli odsunout?

Dvě výročí

Tuhle miniúvahu bych mohl pravidelně psát rok co rok – každý rok máme výročí 21. srpna, tedy výroční invaze do Československa. No a každý rok je výročí 19. srpna, puče proti Gorbačovovi, k němu došlo roku 1991, je tomu třicet let. Letos je to výročí kulaté, a zaslouží si tedy pozornost.

Je kupodivu, že se ten puč nepovedl. Vedly ho přece velké šajby, mezi jinými ministr obrany tehdy ještě SSSR Jazov, šéf KGB Kjučkov, ministr vnitra Pugo. Pučisté internovali Gorbyho, vyhlásili výjimečný stav, ale nepochodili. Puč vynesl do popředí Borise Jelcina, to byl tehdy prezident Ruské federace. Pod jeho vedením se Sovětský svaz rozpadl a zůstala zbytková Ruská federace – tak je tomu dodnes.

Kdyby se puč povedl, asi bych tady dneska nedělal mudrce a buh ví, co by bylo s námi všemi. Pučisté by ovšem museli být odhodlaní udělat plošný krvavý zásah doma i v zahraničí. K tomu ale nebyla vůle, vždyť i jednotka KGB Alfa neuposlechla rozkaz obsadit parlament. Takže bylo rozhodnuto zemi raději rozkrást. Výsledek? Bez puče jako s pučem, říše zla zůstala říší zla. Oldřich Aston Neff

Recept No.575

Pikantní špenátové rolky

Suroviny
Špenát
2 ks vejce
1 stroužek česnek
4 plátky cukety
Iněná semínka
ovesné vločky
sůl a chilli
Postup

Všechny ingredience dáme do mixéru a rozmixujeme. Vše dáme na rozpálenou pánev.

Podáváme s topinkou či chlebem. Koření dáme podle chuti.

Neobjasněné bombardování Košic.

Před 80 lety Maďarsko zvláštním způsobem vstoupilo do války

Jaroslav Šajtar Reflex 2021

Vstupu Maďarska do války předcházely podivné okolnosti. Šestadvacátého června 1941 kolem jedné po poledni se nad Košicemi, jež tehdy patřily Maďarskému království a jmenovaly se Kassa, objevily tři neznámé dvoumotorové bombardéry a shodily pumy na střed města, což mělo za následek 32 mrtvých, 285 raněných a citelné materiální škody.

Třebaže letouny podle pozorování ze země nesly žlutá označení jako stroje mocností Osy, jejich původ nebylo možno určit. Nicméně dva proněmecky orientovaní maďarští generálové – náčelník vrchního velitelství Henrik Werth a ministr války Károly Bartha – okamžitě prohlásili, že útočníky byli určitě Rusové.

Kdo opravdu bombardoval Košice?

V minulosti se ohledně tohoto náletu vyrojily nejružnější spekulace. Podle jednoho tvrzení za ním stáli vůči Maďarsku tradičně nepřátelsky naladěni Rumuni: za to, že jim v roce 1940 zabralo Sedmihradsko, si přáli zatáhnout souseda do války proti Sovětskému svazu, aby ho tak oslabili.

Jiní viděli za strůjci útoku Němce, či dokonce samotné válkychtivé Maďary, toužící připojit se ke „křížovému protibolševickému tažení“. Autorská dvojice Charles K. Kliment a Dénes Bernád v knize *Maďarská armáda 1919–1945* tvrdí, že podle posledních výzkumů byl pachatelem útoku skutečně Sovětský svaz. Piloti prý Košice bombardovali omylem, neboť se řídili zastaralými mapami a patrně se domnívali, že bombardují území nepřátelského Slovenska, jemuž Košice donedávna patřily. Ve prospěch této verze vypovídal nálezcem dvou nevybuchlých stokilových sovětských pum a kovových pumových držáků. Téhož dne zaútočily (prý) sovětské stíhačky na osobní rychlík na trati Körösmezö–Budapešť, přičemž zabily tři civilisty a šest zranily, zatímco další neidentifikovaná letadla opakovaně pronikala nad maďarské teritorium z východu, ale žádné škody nezpůsobila.

Vzhůru do války

Každopádně tyto činy, zvláště pak bombardování Košic, poskytly maďarské vládě *casus belli*, a proto 27. června vyhlásil „admirál bez moře a loďstva“, regent Miklós Horthy, Sovětskému svazu válku. Vycházel při tom ze svých posílených pravomocí a teprve později své rozhodnutí předložil ke schválení vládě a parlamentu. Vůdce maďarských komunistů Mátyás Rákosi (vlastním příjmením Rosenfeld) byl dokonce v roce 1940 propuštěn z doživotního vězení a odcestoval do Moskvy výměnou za honvédské prapory ukořistěné carskou armádou při potlačování maďarské revoluce v roce 1849.

Vtip za stovku

Ještě před vstupem USA do války zpovídal americký novinář maďarského vyslance v USA: „Dobrý den. Po vstupu vaší země do války proti Sovětům by čtenáře zajímalo pár detailů, Vaše Excelence. Maďarsko je království, že. Kdo je v současné době králem?“ „Krále nemáme, státu vládne regent admirál Horthy.“

„Aha, takže námořnictvo musí mít v Maďarsku velký vliv.“ „Nemáme námořnictvo ani moře.“

„Rozumím. Vstoupili jste do války se SSSR. Máte nějaké územní nároky vůči sovětskému Rusku? Nebo vůči jiným státům?“ „Vůči SSSR nikoli. Máme nároky vůči Slovensku a Rumunsku.“

„A s těmi jste též ve válce?“ „Nikoliv, to jsou naši spojenci.“

Absurditu maďarské účasti ve válce proti Sovětskému svazu nelze vyjádřit výstižněji.

Maďaři vyražejí do útoku

V této souvislosti nelze nepřipomenout vtip kolující o roli Horthyho a Maďarska ve druhé světové válce. Ještě před vstupem USA do celosvětového konfliktu zpovídal americký novinář maďarského vyslance ve Spojených státech: „Dobrý den. Po vstupu vaší země do války proti Sovětům by čtenáře zajímalo pár

detailů, Vaše Excelence. Maďarsko je království, že. Kdo je v současné době králem?“ „Krále nemáme, státu vládne regent admirál Horthy.“ „Aha, takže námořnictvo musí mít v Maďarsku velký vliv.“

„Nemáme námořnictvo ani moře.“ „Rozumím.“

Vstoupili jste do války se SSSR. Máte nějaké územní nároky vůči sovětskému Rusku? Nebo vůči jiným státům?“ „Vůči SSSR nikoli. Máme nároky vůči Slovensku a Rumunsku.“ „A s těmi jste též ve válce?“ „Nikoli, to jsou naši spojenci.“

Třicátého června byla v Chustu (Hustu) zformována Karpatská armádní skupina s mobilním sborem, 8. brigádou pohraniční stráže a 1. horskou brigádou, mající za cíl překročit Karpaty, pronásledovat sovětská vojska až k Dněstru a zmocnit se mostů přes něj. Maďarská ofenzíva oficiálně začala 1. července, ale první jednotky překročily hranice již 28. června. Celkem vyčlenili Maďaři pro počáteční fázi východního tažení šest brigád (dvě motorizované a po jedné jezdecké, horské, pohraniční a stavební), 93 010 vojáků, 138 polních děl, 120 protitankových a 72 protiletadlových kanónů, 102 minomety, 81 lehkých tanků, 60 tančků, 48 stíhacích, stejný počet bombardovacích a 29 průzkumných letounů, 5858 automobilů, traktorů a tahačů a 21 265 koní.

Kolik lidí stálo Maďary „křížové tažení proti bolševismu“?

Podle statistického výkazu ztrát maďarská armáda (Honvédség) přišla na východní frontě od 26. června 1941 do 31. prosince 1944 celkem o 3851 vojáků (19 důstojníků, 10 důstojnických zástupců a 3822 příslušníků mužstva), což v porovnání s citelnými ztrátami Rumunů a Finů nepředstavovalo nijak dramatická čísla. Z nich připadalo 954 osob na padlé a zemřelé (osm důstojníků, čtyři důstojnickí zástupci a 942 příslušníků mužstva), 2574 na raněné (11 důstojníků, šest důstojnických zástupců a 2557 příslušníků mužstva), devět příslušníků mužstva se ocitlo v zajetí a 314 zůstalo nezvěstných.

O tom, jak prudce maďarské ztráty narůstaly, svědčí následující údaje. Podle téhož výkazu se za rok 1942 vyšplhaly na 33 763 vojáků, za rok 1943 už – hlavně v důsledku těžké porážky 2. armády – na 105 085 a za osudový rok 1944 na 113 732! Za rok 1945 údaje zcela chybějí. Celkem tedy maďarská armáda zaplatila „křížové tažení proti bolševismu“ jen v období od 26. června 1941 do 31. 12. 1944 256 431 vojáků (37 490 padlých a zemřelých, 88 296 raněných, 5755 zajatých a 124 890 nezvěstných, mezi nimiž zřejmě převládají zajatí). Z toho bylo 9097 důstojníků, 3018 důstojnických zástupců a 244 316 příslušníků mužstva

Německé údaje se podstatně liší

Podle německého velení dosáhly ztráty maďarských pozemních a leteckých sil na východní frontě do konce roku 1944 (pro pozdější období čísla chybějí) pouze 148 514 osob (42 361 padlých, 74 056 raněných a 32 097 nezvěstných). Z toho je vidět, že mnoho nezvěstných (zajatých) vůbec nebylo evidováno: Poměrně nevelký počet raněných ve srovnání s padlými (1,75 raněného na jednoho padlého) je možno objasnit tím, že valná část raněných se ocitla mezi zajatými.

A jak to viděli sami Maďaři?

Árpád Snyder v roce 1946 odhadoval, že na sovětském území zahynulo 100 000 maďarských vojáků, při obléhání Budapešti 24 000, z různých příčin 12 000, celkem tedy 136 000 vojáků pocházejících z maďarského území v rozmezí jeho dnešních hranic. Výše zmiňovaní Charles K. Kliment a Dénes Bernád vyčíslují maďarské ztráty ve druhé světové válce na 340 000 až 360 000 vojáků, z toho 120 000 až 160 000 padlých a zbytek tvoří ranění, zemřelí na následky zranění a pohřešovaní. Z 600 000 mužů zajatých Sověty, z nichž nejméně pětina připadala na civilisty, se podle maďarských údajů 150 000 až 200 000 nikdy nevrátilo. Podle statistické studie Rusko a SSSR ve válkách XX. století, vydané v Moskvě roku 2001, se v sovětském zajetí ocitlo 513 766 maďarských vojáků, z nichž 54 755 (tj. 10,65 %) zemřelo. Podle různých údajů z 513 letounů sestřelených v letech 1941 až 1945 maďarskými letci bylo 339 až 369 sovětských.

Jak hodnotili maďarskou armádu Němci?

Německá generalita pokládala maďarskou armádu za druhořadou a špatně vyzbrojenou, a navíc říšský kancléř Adolf Hitler neměl rád ani Maďary, ani Horthyho, jež jako bývalého rakousko-uherského důstojníka (a velitele válečného loďstva) považoval za relikvii minulosti. Nicméně ho 10. září 1941 vyznamenal Rytířským křížem Železného kříže, který však Horthy nikdy nenesl. Stejně pocty se 4. prosince 1941 dostalo veliteli mobilního sboru Béliovi Dálnokimu Miklósovi, 31. března 1943 generálplukovníkovi Gusztávu Jányovi, veliteli 2. armády, která mezi 1. lednem a 6. dubnem 1943 ztratila na Donu 96 016 mužů, 24. května 1944 generálplukovníku Gézovi Lakatosovi, veliteli 1. armády, 28. října 1944 veliteli 3. armády Józsefu Heszlényimu, 12. ledna 1945 plukovníku Zoltánu Szughymu, veliteli divize „Szent László“, a 5. března 1945 generálplukovníkovi Dezsömu Lászlóvi, veliteli 1. armády. Podceňování Maďaři nakonec po Szálasiho pronacistickém převratu stáli po boku třetí říše až do hořkého konce a draze za to zaplatili.

Pro záchranu planety

Lubomír Vylíčil

V červenci hostila ČR dvě vzácné návštěvy.

Krátce po sobě. Jako první nás poctil svou přítomností hlavní ideolog evropského green dealu, Franz Timmermans a vzápětí po něm přispěchala i současná hlavní drábová EU, Ursula von der Leyen. Oficiálně proto, aby se seznámili se strategií zelené transformace ČR a slavnostně ji schválili. Neoficiálně to však vypadalo, jako když svého času přijeli z Berlína do Prahy vysocí hodnostáři, aby nadiktovali, co musí Protektorát sofort poskytnout pro plánovanou jarní ofenzivu...

Pospíchat se však musí, protože jde o záchranu planety. Tak alespoň současné vedení EU zdůvodňuje svůj Green deal, plán na drastickou změnu všeho. Dopravy, energetiky, stravování... zkrátka celého našeho způsobu života. Že se nás, ani jiných Evropanů nikdo neptal, zda to chceme a jestli cítíme potřebu něco měnit, tak na to jsme si v současné EU už jaksi zvykli. Ale že vedení EU „opomnělo“ vypracovat studii dopadů Green dealu na hospodářství a společnost a předložit ji ke schválení? Že tím vědomě ignorovalo svou (zákonem stanovenou) povinnost? Inu, když jde o záchranu planety...

Asi nejznámější součástí plánovaných opatření je zákaz prodeje aut se spalovacími motory po roce 2035. Nemá cenu tu rozebírat „užitné vlastnosti“ nabízené alternativy, elektromobilů. Natož pak „ekologičnost“ výroby a likvidace jejich lithiových baterií. Zajímavější je pohled do ceníku těch pokrokových vehiklů – od Tesly, model S za 1 800 000,- až po skromný Volkswagen e-Up za 605 000,-. Nic lidového. A s ojetinami nelze počítat. Baterie je v háji za takových 5 let. A pak je auto v zásadě neopravitelné a bezcenné. Ano, budou na to jakési dotace. Ale výsledkem bude, že „kravaťák“ z vedení řetězce si pořídí Teslu, bude veřejně pochválen, dostane na ni dotaci, parkování v Praze zdarma a bezplatný vstup na dálnici, zatímco mamíně od pokladny ze stejné velkofirmy zakážou používat její otrískanou popelnici z třetí ruky k dopravě dětí do školky. Pro záchranu planety.

Ale kolik emisí se tím ušetří! Auta přece produkují CO₂, ten strašlivý jed (co z něho žijí všechny zelené rostliny), ne? Tak se na tu „úsporu“ pojďme podívat podrobněji. Podle údajů, které má k dispozici evropská komise vzniká v dopravě téměř 30 procent všech emisí oxidu uhličitého v EU, přičemž ta silniční se na nich podílí ze 72 procent. Celá EU pak produkuje okolo 9% světových emisí. Takže třetina z vypouštěných 9% jde za dopravou, a to jsou procenta 3. Z nich cca 3/4 produkuje doprava silniční, tedy auta. Ve výsledku tak evropská auta produkují okolo 2 a něco procent celosvětových emisí. Proto je zařizujeme. Pro záchranu planety. A mezi tím si půlmiliarda Číňanů pořídí druhé auto do rodiny a podobné množství Indů to první. Levné, místní, bez omezujících limitů....

Další vlajkovou lodí Green dealu je energetika. O přechodu od paliv k „obnovitelným zdrojům“ nemá cenu se šířit, jejich „láce“ a spolehlivost je notoricky známa. Méně známý je další z nápadů Eurokomise, a to zatížit emisními povolenkami i výrobu tepla. V praxi to bude znamenat nejen dražší teplo z městské teplárny. Uvažuje se, že až o čtvrtinu. Ale též vyšší účty za teplou vodu, dodávanou na sídliště z téhož zdroje. No, však před nějakými sto lety se taky umývali málo a ve studené... Ale jestli si majitel rodinného domku mne ruče, že on je ve svém a jeho se to netýká, tak dělá chybu. Evropská komise myslela i na něho. Uhlíkové dani se nevyhne. Že topí ekologickým plynem? Nezájem, taky je v tom uhlík. Stejně, jako by topil dřevem z vlastního lesa. Platit bude. Pro záchranu planety.

Málo známým dopadem Green dealu bude zdražení jídla. Nejde tu jen o promítnutí vyšších cen „ekologické“ dopravy do všeho, a tedy i do cen potravin. Evropská komise plánuje další zvýšení ploch neobdělávané divočiny. I tam, kde byly pole. Podle plánu se mají na 30 % území Evropy zřídit chráněné oblasti, stejně tak na 30 % evropského moře. Bez zemědělství a rybaření. Celkový dopad „ozelenění“ na obyvatelstvo se v EU nikdo neodvážil spočítat. Americké ministerstvo zemědělství to však zkusilo. Z jeho výpočtů citoval nedávno prezident Agrární komory ČR Jan Doležal. Pokud „zezelená“ jen EU, narostou náklady na potraviny pro jednoho člověka v EU asi o 150 dolarů, to je v přepočtu o 3.000 Kč ročně. Pokud dojde ke scénáři, který počítá i s ochranou evropského trhu proti levným dovozům, lze v rámci EU očekávat zdražení potravin na úrovni až 650 dolarů na osobu a rok. Pro záchranu planety.

Nezdraží jen jídlo. Velcí duchové Eurokomise mysleli i na další zboží. Jak nespravedlivé by přece bylo, aby odpovědnému, ohleduplnému a ekologickému výrobcí (zbude-li tu nějaký) konkuroval jakýsi bídák z ciziny, kde si na ekologii nehrají. A proto je součástí plánu, zatížit dovážené výrobky z takových zemí „carbon tax“, uhlíkovým clem. Už od roku 2023 bude uvaleno na elektřinu dováženou ze zemí mimo EU a na výrobky z energeticky náročných průmyslových sektorů. Tedy na cement, ocel či chemické produkty. Následně by mělo být aplikováno na veškerý import do Evropské unie. Takže nám časem podraží všechno. Pro záchranu planety.

Celkový dojem, který z Green dealu číší, je plánovitý regres. Návrat životní úrovně lidových mas někam na přelom 19. a 20. století. Do doby, kdy maso bylo pouze v neděli, slušné šaty cenným majetkem a v zimě se vytápěla pouze jedna místnost v bytě či domku. Ostatně dost přesně právě na tuhle dobu poukazuje jedna část plánu, bod nazvaný „Zajištění zdravé a udržitelné meziměstské a městské mobility“. Předpokládá zdvojnásobení železniční přepravy a ve městech i příměstí klade důraz na cyklopravu. Tak, jak to měli naši pradědové před 1. světovou válkou. Na kole za prací do Kolbenky, na výlet jednou ročně s rodinou vlakem... Pro záchranu planety.

Je to stejně zvláštní spolek, tahle EU. Nějak se nám od doby, kdy jsme do ní vstupovali jako suverénní stát, pro snazší pohyb zboží a lidí přes hranice, pozměnila. Je to, jako bychom vstoupili do svazu chovatelů králíků. Po počátcích, s hromadným nákupem sena, zlevňujícím zrádlo pro chovanou havěť, by začalo vedení přicházet s nesmysly, o kterých při vstupu nebyla řeč. Třeba bychom žili ve stanu u králíkárně, stali se vegany a ve svém stanu povinně ubytovali všechny bezdomovce kolem. Jak by na to reagoval každý normální člověk? Buď by třeškl do stolu, že ty nové hovadiny prostě dělat nebude, anebo tiše mávl rukou a spolek opustil.

Je nejvyšší čas. Pro záchranu nás.

Francouzský kamarád si mě na Facebooku vymazal z přátel. Zeptal se mě, jestli vím, kdo byl prvním vítězem Tour de France. Asi nebylo dobré odpovědět, že to byla sedmá německá tanková divize

Divoké a bizarní sny jsou trénink pro nečekané situace, říká nová teorie

Vejdete do místnosti, kde skládáte maturitní zkoušku, ale zjistíte, že nejen nic neumíte, ale navíc jste si doma zapomněli kromě znalostí i kalhoty... A pak se probudíte a zjistíte, že to byl jen sen a od maturity už uběhlo dobrých dvacet let. Proč má člověk tak bizarní a nesmyslné sny? Vědci teď přišli s novou teorií, která by to měla vysvětlit.

Umělce, filozofy, psychology i běžné lidi bláznivost snů fascinuje snad od dob, kdy si člověk začal uvědomovat, že je člověkem. Jsou až nepochopitelně bizarní a nesmyslné – ale podle nové teorie je právě tohle příčina, proč lidé sny mají. Neurovědci v ní tvrdí, že vložením zcela nečekané podivnosti do jinak jednotvárného života nám sny umožňují vyrovnávat se s neočekávanými jevy v realitě.

Otázka, proč sníme, vědce dlouho rozdělovala. Subjektivní povaha snů a neschopnost jakkoliv je spolehlivě zaznamenávat znamenají, že se o nich dá krásně povídat, ale extrémně těžko se sledují a analyzují pomocí vědeckých metod. Dodnes proto neexistuje jasné vysvětlení toho, jak sny vznikly, proč je lidé mají a jak se liší od snů zvířecích.

„Přestože byly předloženy různé hypotézy, mnohým z nich odporuje střídmá, halucinační a vyprávěcí povaha snů. Ta totiž, jak se zdá, postrádá jakoukoliv konkrétní funkci,“ uvedl Erik Hoel, profesor neurovědy na Tuftsově univerzitě v americkém Massachusetts.

Hoel se pokusil přijít s jiným vysvětlením. Neříká přitom, že je jediným možným, ani že spolehlivě vysvětluje povahu snů. Jeho přístup je inovativní v tom, že vycházel ze zkušeností s tím, jak se učí umělé inteligence využívající technologii takzvaných neuronových sítí.

Mozek na hraně

Častým problémem při výcviku umělé inteligence je to, že se až příliš dobře seznámí s daty, na která je natrénována. Předpokládá totiž, že tréninková sada, z níž se učí, dokonale reprezentuje vše, s čím se může v praxi setkat. Což je samozřejmě nesmysl, realita je plná nepravidelností a nejednoznačností, na které člověka nepřipraví škola a umělou inteligenci trénink. Programátoři se proto snaží tuto důvěřivost umělých inteligencí napravit vnesením určitého chaosu do dat v podobě matoucích nebo poškozených vstupních dat.

Hoel si myslí, že naše mozky dělají něco podobného v době, kdy sníme. S tím, jak lidé stárnou, stávají se jejich zkušenosti v jedné společnosti dost podobnými – průběh dne se například u většiny Čechů příliš neliší. A kvůli tomu jsou data, na kterých se mozek učí, dost omezená.

Stále je však zapotřebí, aby byl člověk schopný reagovat na nečekané situace – ať už ty duševní nebo fyzické. Během dne na to ale není čas. Jen málokdo si najde během pracovního nebo i volného dne tři hodiny, během nichž analyzuje, jak by vypadal jeho boj se lvem.

Přesto se ukazuje, že jsou lidé i na tyto zcela nečekané momenty schopní reagovat až nečekaně dobře, podle Hoela může být jedním z vysvětlení právě to, že na ně trénujeme ve spánku. Tím, že si náš mozek vytváří alternativní a mnohdy i bizarní verze světa, umožňuje připravit se na alternativy, které nejsou běžné – a někdy se takové snové zkušenosti mohou hodně hodit.

Teorie bez důkazů? Kdeže...

Na podporu této teorie už dokonce existují i částečné důkazy, které se podařilo najít právě neurovědci. Už delší dobu je totiž experimenty ověřené, že jedním z nejspolehlivějších způsobů, jak podnitit sny o něčem, co se děje v reálném životě, je opakované plnění nového úkolu.

Testovalo se to například u činností, jako je výuka žonglování nebo výcvik na lyžařském simulátoru. Právě toto trénování něčeho nového zřejmě spouští mechanismus divokých snů – mozek se tak pokouší vylepšit si svůj datový balíček o této činnosti. A to vše v době, kdy člověk odpočívá. To může pomoci vysvětlit, proč se často zlepšujeme ve fyzických úkonech, jako je žonglování, po dobrém spánku.

Hoelova teorie zatím nemá silnější oporu v testování, ale je zajímavá tím, že neignoruje nic, co se ve snech objevuje. Řada starších teorií totiž považovala

halucinační povahu snů spojenou s jejich bizarním, ale mnohdy až filmově výpravným obsahem za vedlejší produkty nějakého procesu. Podle Hoela jsou ale právě tyto podivnosti tím, co funguje a co nám pomáhá v přípravě na životní situace, které tak úplně nečekáme. CT24

VOLBY: Průzkumy veřejného mínění

Peter Adler, Kanada

aneb Lístky čaje jsou mnohem spolehlivější

Podle jedněch zvítězí v příštích českých volbách XY. Podle druhých je naprosto jasné, že zvítězí YX. Pak jsou tu další, kteří říkají, že dva předchozí se pletou, neboť zvítězí YZ. A nakonec ještě další, podle nichž se vítězem nemůže stát nikdo jiný než ZY.

Všechna tato *prohlášení* (to není překlep, to je krádež z nezaujatého názoru Jana Wericha na anti-Chartu) se ohání tím, že jsou vědecká. Vytvořily je přece podniky, které o sobě tvrdí, že jim nejde o nic jiného než o vědu a že jejich zaměstnanci mají vědecké tituly z nejvýznamnějších universit.

Samozřejmě, najdou se mezi námi jednotlivci, ano, i celé kolektivy, kteří s cynismem až zarážejícím tvrdí, že tahle kancelář pracuje pro tuhle stranu a tamta zase pro jinou a koho chleba jíš, toho píseň zpívej.

Ale z vlastní zkušenosti sděluji, že to je všechno jinak.

V době, kdy jsem odpovídal za obsah prvních vskutku zpravodajských internetových stránek na světě, *canada.com*, mělo dojít v zemi javorového listí k volbám. Tou dobou jsme měli zjištěno, že v takových případech je výhodné umístit někam na podobné stránky nějakou počítačovou hru: uživatel přijde, přečte si nejnovější zprávy, pak si zahráje hru a pak se vrátí k novějším zprávám. Vyplatilo se nám to během olympiády 1996 v Atlantě, i řekli jsme si, že to zkusíme s úplně jiným obecnstvem, tedy s tím, které zajímají volby.

Ve hře tenkrát byly čtyři hlavní politické strany. Hráč spatřil portréty jejich vedoucích představitelů a pak měl tři možnosti. Mohl dát svému oblíbenci kytičku (tu zahrála ruka jedné naší kolegyně a náš výtvarník tu fotku nějak rozpohyboval, v řeči hrdého Albionu se tomu říká *moving *.gif*). Nebo hráč mohl vzít pana politika po hubě smetanovým dortem (mnozí si možná vzpomenou na podobné bitvy z němých grotesek). Ruka s dortem byla má. Třetí možnost: hráč nemusel udělat ani to, ale ani ono.

Jediné omezení: naši programátoři dali dohromady sledování, takže z každého počítače platilo jenom jedno vyjádření. Hlasovat mohl každý hráč, kolikrát chtěl, ale jakmile padl z počítače hlas, ostatní hlasy z téhož počítače už neplatily. Ovšem, byl-li hráč zaměstnan, dejme tomu, v kanceláři, kde měli třeba tři tucty počítačů napojených na síť, mohl je oběhnout všechny a my bychom dostali tři tucty hlasů.

Čili: neměli jsme předem ani ponětí o složení hlasujících, ani odkud jsou. Tápali jsme tedy, abych to řekl cizí řečí, sociologicky i demograficky.

Dva dny před volbami nám úřady sdělily, že hra je svým způsobem průzkumem veřejného mínění, a tudíž, podle zákona, musí skončit. Hájili jsme se naprostou nevědeckostí, ale asi ne dosti přesvědčivě.

Tak jsme se domluvili s nějakými študáky z Nové Anglie v Americe, že bychom hru umístili u nich, a u nás by byl pouze odkaz k nim, s poznámkou, že nám vláda zakázala, abychom pokračovali.

Ti študáci šli ještě o krůček dál: když tam hráč přišel po kliknutí na odkaz od nás, našel titulky: Milí Kanadane, vaše vláda se domnívá, že jste banda volů, které počítačová hra omámí tak, aby to ovlivnilo výsledek voleb.

Úřady řvaly jako poraněný dobytek zapadající do bažiny, ale s tím už se nedalo nic dělat.

Největší překvapení jsme ale zažili my: všechny vědecky se tvářící podniky přes průzkum veřejného mínění se spletly (řádově) o deset procent.

Náš výsledek se od skutečného výsledku lišil o jednu desetinu procenta. I přesto, že jsme neměli ponětí, co vlastně děláme.

A to je tak zhruba vše, co jsem vám chtěl říci o průzkumech veřejného mínění

VYUŽIJTE VÝHODY DOMLUVIT SE VLASTNÍM JAZYKEM

DIRECTORY pro předplatitele, min. 6linek, \$60 ročně Jídlo a Restaurace

Jenom pro informaci, kde se vaří česká a slovenská jídla, škoda, že u nás neinzerují.
Sydney

Blue Danube v Country Clubu, Kemps Creek (Pa-Ne)
Tommy's beer cafe v Glebe Points Rd., Glebe
Bohemian Restaurant v Narallen (Stř. - Ned)
Pan Malina má Grill v Birkenhead hotelu

Melbourne

Sokol, 497 Queensberry St, (1x měsíčně)

Brisbane

Ceskoslovensky klub (jen v pátek, občas i v neděli)

Školy

Czech and Slovak School of Sydney
Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo
P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031
http://www.czechandslovaksschoolofsydney.org.au
Principál: **Kateřina Larbalestier**, : 0417 683 400

Česká škola v Perthu

Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands,
(08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne puvodní

v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham
Principál: **Vlasta Šustková**, Tel: 03 9551 0279 ;
0408 088 167

Česká škola v Melbourne nová

V Sokole vedení: **Zuzana Vasitč** Tel. 03 90172216

Slovenská dětská beseda/Slovak Little School of Melbourne, 2-12 Derby Street, Kew Vic 3101 -
info slovaklittleschool@gmail.com

Marta Kapustová/0437699690 or Nora Kovarcikova/ 03 98504517.

ČESKÉ A SLOVENSKÉ ORGANIZACE.

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in Canberra and Region,
Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620

vydává dvouměsíčník věstník **Beseda**.

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156

Tel / Fax: (07) 3343 3489

ccq@cslklubqld.org.au

President Mr.Frank Carol; Jednatel Mrs. Stana Bilková

Naše stránka: **cslklubqld.org.au**

Měsíčník "**Krajanský List**" Redakce Staňa Bilková

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church Street, Fortitude Valley QLD

P.O.Box 142, ph.07 3399 4613

Fax.07 3290 4379 vydává "Na Slovíčko."

Československý klub v SA,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel

tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život**.

Czechoslovakian Country Club,

320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,

tel. 02 9606 8703

Czech and Slovak Association in Tasmania,

144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008

ph. 6228 0707

Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

e-mail: czechslovakwa@hotmail.com

casopis "KLOKAN" vychazi 12 x do roka.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com

16 Grattan Crescent, French Forest, 2086

tel.: 02 85931173

Sokol Melbourne,

497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051

tel.: není, email: sokol@aapp.net.au

pres.: pres.: Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

vydává měsíčník Kvart = Michal Krejčí

michalsokolnik@gmail.com

Český a Slovenský klub na N. Zélandě,

P.O.Box 27 332., Wellington

tel., 478 5977; fax.: 477 9377

Gus.knot@xtra.co.nz,

měsíčník **Střípky Čriepty**

Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159

Lockes Way, Belgrave South 3160,

Czech Pensioners Association Inc.

ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Zdruzenie austrálskych Slovákov v Sydney.

30 Vaugham, P.O.Box 142,

Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153

vydává dvoumesiačník „ **Slovenský štít**“

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbór
+ Slovenský klub v Južnej Austrálii
5 Walter Street, Thebarton, 5031
ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.

105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020

ph:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)

Zdruzenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii

PO Box 263 Kew Vic 3101,

vydáva štvrťročne **Slovenské zvesti**.

Zdruzenie Slovenskov v Queenslande

463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505

tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au

Slovenské zdruzenie v Západnej Austrálii

17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA

tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858

e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Konzulární ombudsman

Ministerstvo zahraničních věcí ČR

Hradčanské náměstí 5, 118 00 Praha 1, CR

tel:+420 22418-2554, fax: +420 224182085

e-mail: konzularni.ombudsman@mzv.cz,

www.mzv.cz/cestujeme

Generální Konzulát České republiky,

p. JUDr.Zuzana Slováková., gen. konsulka,

169 Military Road, Dover Heights, 2030

phone: **02 9581 0111** fax: 9371 9635

telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové

případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu

0402 312 806 nebo 0401 547 584 (náhradní číslo).

Úterý 9:00-11:30,13:30-15:30; Středa 9:00-11:30

Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Honorární konzulát ČR v Adelaide

1a Campbell Rd, Parkside, SA 5063,

Tel.: 417 892 624.

Honorár. konzulát Slovenskej republiky v Brisbane

honorárny konzul: Michal Horváth

adresa: Level 12, 239 George Street, Brisbane,

Queensland 4000, Austrália

tel.:7-3221 7000 email: horvath@starmist.com.au

Honor. konzulát Slovenskej republiky v Melbourne

honorárna konzulka p. Eugénia Mocnay

4 Nathan Street, Ferntree Gully, V 3156,

mobíl: 0421 088 796;

email:eugenia.mocnay@gmail.com

Honorárny konzulát Slovenskej republiky Perthu

Honorárny konzul: Pavol Faix

Level 2, 11 Mounts Bay Road, Perth 6000, WA

Poštová adresa: PO Box 265, Maylands WA 6931

Mobil: 0411 552 517 Tel.: 1300 426 311

Email: consul@fortix.com.au

Honor. konzulát Slovenskej republiky na N.Zélande

honorárny konzul: Peter T. Kiely

adresa: Level 11, PriceWaterhouseCoopers

Centre, 188 Quay Street, Auckland

tel.: 0011 64 9/ 366 5110-1; fax:0015 64 9/ 303 0338

email: kiely@kfc.co.nz

České velvyslanectví v Canbeře

8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Pohotovostní číslo. **0418 262 289**

Slovenské veľvyslanectvo v Canbere

47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph 02 6290 2405 fax: 02 6290 1755

Mimo úradných hodín v naliehavých prípadoch

funguje stála služba (00612/ (0) 487 201 047).

Email: emb.canberra@mzv.sk

http://www.mzv.sk/canberra

Česká obchodní komora v J. Austrálii.

Czech Chamber of Commerce Australia Inc.

Komora v současné době nevykonává žádnou činnost.

Cz.-Australian Chamber of Commerce

Michal Kozar, President adresa: PO Box 179

Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia

Tel.: (+61) 0421 812 547

MAZUR - CARGO SERVICES P/L

www.mazurcargo.com.au

vaše zavazadla lodí do Evropy .

Cena: AU\$ 5.80 za kilo, od 10 do 31kg

MELBOURNE: Sunshine: (03) 9363 5132 Rowville:

(03)97023142 , Geelong: (03) 5277 0458

SYDNEY: (02) 9773 3969

ADELAIDE : (08) 8370 4759 (08) 8258 13331

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:

Apostille Australia Certificate Service

Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street

Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881

Cena se pohybuje kolem 200\$

New South Wales Passport Office

Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000

Cena se pohybuje kolem 60\$

OZ HOME MIGRATION (www.ozhome.info)

Česky mluvící registrovaný migrační agent

specializující se na **zaměstnavatelem**

sponsorovana visa (482/186), partner visa

(820/801), pomoci absolventum s temporary

graduate visa (485) a skilled visa (189/190/489)

Poskytují asistenci s podáním odvolání k

Administrative Appeals Tribunal (visa refusal,

visa cancellation). Nejsem studentská agentura,

poskytují nezávislé migrační poradenství.

Ales Welter MARN1464306, MIA 10623,

MA20156590. Ph:0403416670.

Email: info@ozhome.info

01/IV/21

Southern Cross Veterinary Clinic

Dr Sam Kováč,

BVSc, CMAVA, MRCVS

60 Princes Hwy, St.Peters NSW 2044

Phone: 02 9516 0234

196-204 Victoria Rd. Bellevue Hill

02 9389 7534

419 Cleveand St. Surry Hills:

02 9699 3951reception@southerncrossvet.com.au

www.southerncrossvet.com.au

facebook.com/southerncrossvetclinic

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

**Uložte \$86 přímo do banky ANZ,
na náš účet, ale dejte nám vědět!**

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá,
dejte tam vaše členské (na obálce
před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Jaromír Pomej - \$34.00

Jiřina Koloč - \$14.00

Jitka Hosák - \$14.00

Štěpán Puček - \$14.00

Máme rádi apokalypsy

Petr Homola NevPes

Apokalyptické předpovědi se objevují po celou existenci lidstva. Už v dobách biblických se můžeme dočíst o všelijakých pohromách, ale nikdy v dějinách autorem těchto katastrofických scénářů nebyly vlády celého civilizovaného světa. V tom můžeme dnešní klimatománii odlišit od náletů milionů nenažraných kobylek, potop světa, morových ran a hladomorů.

Profesor biologie na Stanfordské univerzitě **Paul Ehrlich v roce 1967 předpověděl nejničivější celosvětový hladomor, který nás měl postihnout nejpozději v roce 1975.** Předpověděl v té souvislosti i povinnou antikoncepci a sterilizační prostředky v potravinách a v pitné vodě jako opatření ke kontrole růstu populace. V praxi bude zcela nemožné, aby Země po roce 2000 uživila všechny své obyvatele, dodal. Šokující studii svého vědeckého týmu představil na vědeckém sympóziu na University of Texas.

Doba ledová je doba ledová...

Noviny Boston Globe zveřejnily 16. dubna 1970 odborný článek ekologa Jamese P. Lodgeho, který předpověděl vyhasnutí Slunce v důsledku znečištění

ovzduší na planetě Zemi a navazující začátek doby ledové. Spotřeba kyslíku v procesech spalování na celém světě prý překoná všechny procesy, které vrací kyslík do atmosféry, prohlásil sebevědomě Lodge, vědec z Národního centra pro výzkum atmosféry v Boulderu, stát Colorado. „Může se stát, že k uskutečnění změny v naší kultuře, která nakonec povede k přežití člověka, bude zapotřebí několik milionů mrtvých, uzavírá vědec Lodge.

Časopis Redlands Daily Facts zveřejnil 6. října 1970 další práci Paula Ehrlicha, který přes své neuskutečněné vize z roku 1967 o světovém hladomoru v roce 1975, upoutal pozornost svým novým zjištěním, a tím měl být nedostatek vody nejpozději v roce 1974 a nedostatek potravin nejpozději v roce 1980. Voda o potraviny budou ve Spojených státech na příděl, konstatoval.

Jak se můžeme dočíst v The Washington Post dne 9. července 1971, profesor Rasool z Národního úřadu pro letectví a vesmír při Columbia University předpovídá **dobu ledovou v roce 2021, nejpozději však v roce 2031.**

Britský deník The Guardian dne 29. ledna 1974 zveřejnil další vidění o blížící se době ledové. To vycházelo z dlouhodobých analýz satelitních snímků počasí. Klimatologové George a Helena Kuklovi naznačili, že sněhová a ledová pokrývka Země se v letech 1967 – 1972 zvýšila o 12 procent. Tento trend prý odpovídá dlouhodobým klimatickým změnám, což vše dohromady vědcům naznačilo, že po dosažení teplotního maxima mezi lety 1935 a 1955 nyní průměrné světové teploty klesají. Rychlost nárůstu sněhu a ledové pokrývky je však mnohem rychlejší, než vědci očekávali.

V článku Wrong Again: 50 Years of Failed Eco-pocalyptic Predictions si můžete přečíst o dalších desítkách vědeckých studiích, které nebyly našťastí brány úplně vážně, a lidé tak mohli žít celkem normálně.

Konečně krize!

Po více než padesáti letech neúnavného strašení se však výsledek dostavil. Klimatická krize žije, stojí na pevných základech a boj s ní nás bude stát nejen miliardy dolarů, ale také mnoho omezení. Poslední skutečnou svobodou tak jsou už jen hotové peníze, což mnozí při pohodlném bezhotovostním placení stále ještě nedoceňují.

Až si začne většina myslet, že hotové peníze jsou nadbytečné, stane se dennodenní kontrola státu nad životy lidí dokonalou realitou. Ta doba se blíží a je určitě blíže, než doba ledová nebo nedostatek potravin.

Převzato z webu Konzervativní noviny se souhlasem redakce.

Do Sydney přilétá nová generální konzulka paní

Katolické mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každou neděli o 10,30 hod. a české mše svaté budou slouženy v kostele Holy Innocents Parish 1a Webb St. Croydon NSW 2132, tel 9747-4291. Každou druhou nedeli v měsíci o 11.30 hod. Ďakujem o. Peter Krigovsky Adm. **Až se vrátí pan o. Peter Krigovsky z dlouhé dovolené..**

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11, ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni

Slovenská Svátá Omša Každú štvrtú nedelu o 12:00 hod v A Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Pro rezervace haly volejte: 0285931173, Pro rezervace baru, herny a parties volejte Mariana na 0410467537 Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.

Czechoslovakian klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeescscc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703** Otevřeno: Pát. a Sob.od 18 – 21.00, Ned, od 12 do 18.00. Tradicni Ceska a Slovenska jidla v restauraci „Blue Danube“. Velký vyber Ceskoslovenskych (lihovin) alkoholických napoju. Rezervace jidel v restauraci 02 9606 0904, 0402 398 168 nebo na Facebook: **Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc** 30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153 Potřebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051 Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Vaří opět manželé Rejdovic cena \$25.- jako dříve, jako dříve. Rezervace zapotřebí.

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.

otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program | Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každou nedělu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 30.srpence Léta Páně 2021

Glosa vydavatele.

Nevím, co vláda a australští byrokraté hodlají udělat s tisíci Afgánci, kteří neumí anglicky a víra jim zakazuje pracovat pro křesťany a židy. Já, kdybych to uměl, tak bych vytvořil petici .

Zapomeňte na falešný humanismus a politickou korektnost!!

Každého imáma, který v Austrálii káže násilí, okamžitě zavřete do vězení nebo jej vyhostěte .Každého ilegálního imigranta, který nedoloží, že je ve své zemi politicky pronásledován, pošlete rychle zpátky. Každého ilegála, který se jen trochu provinil proti pořádku hostitelské země, zavřete do sběrného tábora a až jich bude na plné letadlo, tak je naložte, vyhostěte a vyložte v jejich poušti.

. Do Austrálie vpusťte jen stoprocentně prověřené osoby.

Nedokážeš do dvou let složit zkoušku z lokálního jazyka? Neumíš si najít práci? Šup fofrem zpátky. Spáchal tvůj syn nebo vnuk teroristický čin nebo se o něj pokusil? Marš domů s celou rodinou. Měl Jsi ho lépe vychovat. Nejste ochotni odložit svoje šátky a přijmout naši australskou, křesťanskou kulturu? Nelíbí se vám u nás? Chcete si vytvořit ty vaše „no go“ zóny? Klidně, vytvořte si je, ale u vás doma, třeba v libyjské poušti. Nechcete se asimilovat, ale chcete si podržet si vaši kulturu, vaše náboženství a vaše zákony? Šariju? Klidně, ale u vás doma.

Vinco čakáme spolu dieťa!

Čože? Ako je to možné? Ved' sme spolu ani nespali!

Ja viem, sama som z toho šokovaná !

Afghánistán (a Česko)

Ross Hedviček

Právě probíhající tragédii zmateného odchodu Američanů z Afghánistánu se nedá uniknout ani v dnešní komunistické americké televizi. Při záběrech Afghánců prchajících a držících se podvozku odlétajícího C-5 Galaxy (a posléze padajících z výšky na beton letiště) se tají dech.

Tragédie je bezvýhradně vinou amerických komunistů Demokratů, snad už ani ne senilního Bidena (jak říkal Švejk: Ten už je tak senilní, že ho ani nepouštět z hajzlu, aby jim neposral celý Schonbrunn) , ale Obamových lidí, kteří mu vydávají rozkazy. Ano, skutečným viníkem je Ameriku nenávidící islámský komunista Obama, který si užívá svůj třetí termín jako president.

Afghánistán není národ tudíž nation building že strany mladšího Bushe bylo také primární chybou. Farsí a Pashtu jsou sice oficiální jazyky, ale ve skutečnosti je to 14 (či více) kmenů Pashtuns, Tajiks, Hazaras, Uzbeks, atd. Atd. kteří nejsou loajální nikomu kromě jejich fousatého náčelníka. A protože tam teroristé měli tábory a základny, pak bylo třeba dvě nebo tři ty údolí drsně vybombardovat (napalm, MOAB daisycutters, atd.) a noha amerického vojáka (potažmo ani českého) nikdy nemusela vstoupit na území Afghánistánu a dnes by se to nedělo. Jenže to neeee humanisti! Amerika je bohužel vždy ochotna nabídnout životy svých mladých vojáků výměnou za životy primitivů, kteří to nejen neocení, ale ani si to nezaslouží.

A tak se dostáváme k viníkům celého tragédie: komunistů Demokratů a nevysvětlitelné inklinaci Čechů k americkým Demokratům. Pokud je v USA český novinář jako Klesla, či podobní troubové z iDnes či české televize, pak podávají české veřejnosti úmyslně falešné informace coby sluhové levicového českého režimu a profesionální čeští hlupáci.

Horší je to, když je tady ten bývalý Čech trvale co je nutká podporovat stranu a ideologii, kterou opustili? Pokud ji tedy opustili. Levicové politické postoje (v té době už amerických občanů) jako Miloš Forman, Jan Novák, Jan Tříška, případně Martina Navrátilová jsou potom naprosto nepochopitelné. Společným jmenovatelem ale vždy je, že čím lepší je vztah té osoby k současné České republice, tím více doleva v Americe je. Nebudou ty jejich zabeđené hlavy používat a nebudou. Cest a sláva Olině Blechové-Matuškové!!! Pak nesou své promile viny na právě probíhající tragédii na druhém konci světa.

Dostál jsem dotaz proč si ti Afgánci, když tam měli americkou armádu 20 let, neudělali s tím Talibanem za ty roky pořádek? No přesně že stejného důvodu, proč si Češi neudělali pořádek s komunistama, i když tam mají „svobodu“ už 30 let! Nebyla společenská objednávka!!! Afgánci nejsou od Čechů zas tak moc odlišní. Svoboda se nedá nikomu nanutit a už vůbec ne primitivnímu, necivilizovanému národu, který se zajímá jen o papat, souložit a kakat. Byla to maximální chyba Spojených států (neměli tam chodit, měli je vybombardovat do doby kamenné) a škoda toho malého počtu slušných Afgánců (možná 5% jako v Česku). Těm nezbude nic jiného než utéct, nebo nacpat se na podlahu Lockheed Galaxy, případně se držet podvozku téhož a pak se ve výši 1 km pustit a padat a padat a užít si té chvilky míru a klidu před dopadem.

Zločiny proti lidskosti

Peter Adler, překlad Pavel Chrastina

Tento článek je anglicky na zadní straně.

Zločiny tohoto rozměru nesmí uniknout zasluženému trestu. Čím dříve se to stane, tím lépe pro převažující většinu lidstva. Každého dne je škoda. Je nejvyšší čas, aby se ta druhá většina, a sice většina dnešních mocných, začala třást strachy. Cílem jejich cynicky otevřeného spiknutí je násilná změna naší civilizace nastolením světového diktátorského režimu, kterému říkají „Přenastavení světa“ (Great Reset), anebo eufemisticky „Čtvrtá průmyslová revoluce“, a někdy také „Nový světový řád“ (New World Order). Nadešel čas pohnat tuto konspiraci mocných před „Světový tribunál pro zločiny proti lidskosti“, aby se tam utopili v moři lidského hněvu.

Není to tak dávno, co jsme byli svědky podobného mezinárodního procesu, jenže na tohle novodobí zločinci rádi zapomínají. Ano, tento světový soud se bude podobat „Tribunálu pro válečné zločiny“ obecně známému jako „Norimberský proces“, který uzavřel 2. světovou válku.

Co se stalo v Norimberku

Většina obviněných nacistických pohlavárů před soudem tvrdila, že jsou nevinní, protože buď jen plnili rozkazy, nebo postupovali podle tehdy platných zákonů. Jistě, někteří z nich připustili, že to byly zákony brutální, ale přece jen to byly zákony jejich země. Ovšem Norimberský mezinárodní soudní dvůr postupoval podle konceptu, který je po celá tisíciletí znám jako „přirozené právo“ (latinsky *lex naturalis*). Právo, které nás učí, že na prvním místě podléháme systému práva a spravedlnosti, který je společný všem lidským bytostem a je daný přímo samotnou přírodou raději, než momentálně vládnoucími elitami.

Nejlépe to formuloval řecký filosof Aristoteles, jehož náleží je platný dodnes: „Co je spravedlivé podle přírody, nemusí být vždy stejné jako to, co je spravedlivé podle právě platného zákona.“ Máme nad sebou přirozené právo, které platí stejnou silou všude a platí nezávisle na tom, co si o tom ta či ona vládnoucí vrstva myslí. Shrnutí, nejvyšším imperativem zůstává za všech okolností lidskost a ti, kteří se proti ní prohřešují, přestávají být v pravém smyslu slova lidmi a zasluhují vyřazení z lidské společnosti.

Co to znamená

Nejen politici a vládní úředníci, kteří vydávají nařízení a zákony, které neobstojí v testu ryzí a nezfalšované prospěšnosti lidem, ale i lékaři, kteří propagují jejich nesmyslná nařízení a příkazy, a také učitelé, kteří nutí své žáky nosit nikoho nechránící masky, které jsou spíše množírny možných nákaz, stejně jako příslušníci různých „ochranek“ slepě plnící příkazy a nutící lidi k otročké poslušnosti, ti všichni budou shledáni vinnými. A nejen ve smyslu napomáhání jakémusi „shora nařízenému“ zlu, půjde o osobní vinu každého z nich.

Kdo jsou ti nejhorší

Čtyři jména se vybavují okamžitě. Abychom zachovali abecední pořádek, jsou to: Bill a Melinda Gatesovi, Klaus Martin Schwab a George Soros. A buďte si jisti, že tohle není žádná konspirační teorie. Je to skutečná konspirace a vysvětlím proč.

Každý, kdo o tzv. konspiračních teoriích přirozené pochybuje, by si měl zopakovat základní pravidlo motoru lidského pokroku, kterému obecně říkáme věda.

Jak věda definuje teorii jako svou nedílnou součást? Nejprve dostaneme nápad a vytvoříme si názor na věc. Ten nás pak dovede k domněnce (hypotéze), Hypotéza musí zahrnovat všechny známé skutečnosti, seřazené do co nejjednoduššího celku. Žádná skutečnost nesmí odporovat ostatním, a žádnou skutečnost nesmíme vynechat. Prokážeme-li hypotézu, teprve potom jsme schopni vědecky formulovat teorii. Jinými slovy, aby byla teorie správná a platná, musí být podložena důkazy. A to jak jednotlivých stavebních kamenů, tak i celku. Tohle musí mít navíc

nad hypotézou. Proto záměrně zmatečně házení toho, co se dnes děje, do jednoho pytle s „konspiračními teoriemi“, už samo o sobě potvrzuje existenci skutečného spiknutí.

Máme-li důkazy černé na bílém, pak už nejde jen o konspirační domněnku, ale o skutečně fungující konspiraci v akci. Chápete už, proč se novodobí spiklenci termínu „konspirační teorie“ nebojí a navíc se smějí, kdykoli ho uslyší? Byli to oni sami, kdo do našeho běžného slovníku zavedli tento pojem tak, aby byl všeobecně nepřijatelný a směšný.

Právě z tohoto důvodu hovoří shora jmenované čtyři osoby o svých plánech až s urážlivě neomalenou otevřeností. Stačí si projít záznamy jejich projevů v „Gatesově nadaci“ (Gates Foundation), „Světovém ekonomickém fóru“ (World Economic Forum) a Sorosově „Otevřené společnosti“ (Open Society). Najdete tam zcela nezakryté všechny děs a hrůzu nahánějící nesmysly a příšernosti, které chtějí uskutečnit v blízké budoucnosti, ovšem mnohem horší je, že některé z nich se díky jejich moci a vlivu dějí už dnes. Citujete-li jejich výroky slovo od slova, označí vás jednoduše za „konspiračního teoretika“. A s pohrdavým úsměvem vám tím dávají najevo, že jste nedůvěryhodný desinformátor. Opravdu chytře vymyšleno.

Všemi těmi zákazy vycházení, zákazy pohybu z místa na místo, zákazy shromažďování jak venku, tak v místnostech, nuceným zavíráním továren i úřadů, zákazem kulturních a společenských akcí, omezováním a uzavíráním obchodů a služeb, omezením sportu a turistiky, uzavíráním škol, atd. atd, ponížili politici národní hospodářství mnoha zemí po celém světě tak, že vzniklé škody jsou srovnatelné s Velkou hospodářskou krizí z roku 1929 a oběma světovými válkami dohromady. Vyvolat paniku s následnou vlnou strachu před novým virem za současného umlčování všech nevhodících se hlasů včetně názorů respektovaných vědců, to vše se jim podařilo bezmála mistrně. Nezbytnou mouřenínskou práci odvedla zmanipulovaná média hlavního proudu a jejich zoufale nevzdělaní a profesně nekompetentní rádooby žurnalisté.

Je otřesné spočítat si, kolik různých vlád po celém světě tomuto jednostrannému mediálnímu nátlaku podlehlo.

Podívejme se na jednoduché srovnání, zveřejněné prestižními „Armstrong Economics“, které se týká Spojených států: Měli jsme chřipkovou pandemii v roce 2009. Tehdy publikovalo americké „Centrum pro kontrolu nemocí“ (CDC – Center for Disease Control) následující údaje. Od 12. dubna 2009 do 10. dubna 2010 bylo v USA v průměru 60,8 milionu nakažených, 274 304 hospitalizovaných a 12 469 úmrtí způsobených virem pdm09 (H1N1). Koncem roku 2020 CDC odhadlo, že s novou verzí viru způsobující nemoc Covid-19, přišlo do styku přibližně 20 milionů lidí.

Přestože mnoho dalších srovnání považuje čísla CDC z roku 2009 za třikrát nadhodnocená, nikdo tehdy nepřišel s rouškami, zákazy vycházení, uzavíráním obchodů a dalším útlumem národního hospodářství a běžného života lidí. Nikdo nepřišel s požadavkem urychleného vývoje vakcíny, která pak bude vnučována každému člověku po celé planetě (za současného pořizování seznamu těch, kteří odmítli).

Co opravdu šokuje

Světová zdravotní organizace (WHO) zahájila zřejmě pod tlakem zodpovědné části lékařské obce a také veřejnosti přezkoumávání léku Ivermectin. Je to už dlouho známý lék, který likviduje určité parazity v živém organismu. Jeho nasazení v případě Covidu může snížit úmrtnost až o 83 procent. Nemá patentovou ochranu, takže je levný. Mnoho lékařů nazývá tento lék „zlatou střelou“, která může spolehlivě zlikvidovat koronavirus SARS-CoV-2, který je původcem nemoci pojmenované COVID-19.

Dr. Andrew Hill z katedry farmakologie University v Liverpoolu vysvětluje, že jeho závěry jsou založeny jen na výsledcích léčby hospitalizovaných pacientů,

nezahrnují tedy ambulantní případy, anebo preventivní užívání léku. Dr. Hill se vyjadřuje o Ivermectinu jako o léku, který může radikálně změnit dosavadní léčebné postupy. Podle zveřejněných zpráv vyžaduje WHO od autorů výzkumu další tři série testů, které by měly být dokončeny až někdy v lednu příštího roku, a teprve potom zváží vydání příslušných doporučení. Zajímavé je, že ani Pfíizer, ani Moderna a nikdo z dalších velkých hráčů, protěžujících vakcíny a vakcinaci, nejsou na seznamu větších výrobců Ivermectinu. Nejznámějšími producenty jsou „Samex Overseas“ (Indie), „Land“ (Hong- Kong), „Zhejiang Hisun Pharmaceutical“ (Čína), „Merck“ (USA), a „Hero Pharmaceutical“ (Irán).

Zbývá otázka, proč WHO tak náhle změnila názor. Samozřejmě, Ivermectin je o mnoho levnější než vakcína, ale také přináší mnohem menší zisk výrobcům i distributorům. V Kanadě můžete sehnat jedno balení už za 20 dolarů a běžná cena nepřesáhne 50. Jsou místa, kde vám lék prodají i bez předpisu. A nejen to, k dostání jsou také levnější tzv. generické verze, například „Soolantra“ nebo „Stromectol“. Je pravda, že tyto léky mají řadu vedlejších účinků, ale znáte nějaký lék, který nemá žádné? Navíc, složení proti parazitním lékům je velmi dobře známé. Rozhodně není zahaleno v mlze tak, jako složení vakcín, které jsou nám vnučovány stále častěji jako jediný nástroj proti viru..

Závěrem

Všechna fakta, která máme k ruce, ukazují jedním a jen jedním směrem. Je třeba, aby Světový tribunál zavěsil Damoklův meč nad hlavy všech dnešních viníků, Světovou zdravotní organizaci (WHO) nevyjímaje.

Až podezřele rychlá změna názoru na *Ivermectin* naznačuje, že WHO si je dobře vědoma existence sdružení, které je známé jako „Výbor pro mimoparlamentní vyšetřování Corony“ (v němčině *Ausserparlamentarischen Corone Untersuchungsausschuss*, nebo stručně *ACU*).

V této skupině, která byla formálně založena čtyřmi právníky 10. července 2020, je dnes přes 500 lékařů a mezioborových specialistů. Tito odborníci došli k názoru, že drakonická vládní opatření omezující demokratické svobody občanů nejsou úměrná nebezpečnosti čínského komunistického viru.

Dr. Reiner Fuellmich, jeden ze zakladatelů *ACU* oznámil, že jeho skupina právě dokončuje přípravu mezinárodní soudní žaloby postihující ty osoby, které jsou zodpovědné za politiku likvidačních zákazů pohybu a dalších přirozených aktivit většiny lidských bytostí na celé planetě.

Dr. Fuellmich je známým právníkem v oboru ochrany spotřebitele, a to jak v Německu, tak v Kalifornii, už déle než čtvrtinu století.

Osobně nesouhlasím s trestem smrti. Bylo by však dostatečně spravedlivé, kdyby ti, kdo budou nalezeni vinní, odešli od celosvětového tribunálu s doživotním trestem bez jakékoli možnosti jeho zkrácení.

Více podrobností najdete v odkazech „Swiss Policy Research“:

i) [On the treatment of Covid-19](https://swprs.org/on-the-treatment-of-covid-19/) <https://swprs.org/on-the-treatment-of-covid-19/>

ii) [On post-acute \(„long“\)](https://swprs.org/post-acute-covid-long-covid/)

[Covid](https://swprs.org/post-acute-covid-long-covid/) https://swprs.org/post-acute-covid-long-covid

iii) [Facts about Covid-19](https://swprs.org/covid19-facts/) <https://swprs.org/covid19-facts/>

Kdo chce vědět více o chystaném soudu nad viníky současného stavu:

<https://trialinternational.org/topics-post/crimes-against-humanity/>

Angličan má manželku a milenku a miluje manželku.

Francouz má manželku a milenku a miluje milenku.

Žid má manželku a milenku a miluje svoji matku...

Začátek konce starého světa.

Dobytí Bastily zrodilo komunismus – zlo, které trvá

Vladimír Mertlík

Déle než rok trvá v Paříži totální chaos. Déle než rok od okamžiku, kdy vypukla Velká francouzská revoluce. Státní bankrot, teror a vzpoury potlačené armádou se střídají v kaleidoskopu násilí. Vše začalo ráno 14. července 1789 útokem davu přes vodní příkop na Invalidovnu. Když královské pluky na Martovských polích na útok nereagují, mají povstalci rázem 40 000 mušket a 20 kanonů. Chybí jedině – munice!

Dav se proto valí směrem k věznicí Bastila. Vězňů je v ní sice jen sedm a ani jeden není politickým vězněm – čtyři padělatelé, dva šílenci, kteří budou vzápětí zavřeni do blázince, a hrabě de Solages, žalářovaný na žádost rodiny a obviněný z incestu. Hlídána je jen starými veterány a invalidy, zato je napěchovaná municí, kterou povstalci hledají. Když velitel Bastily guvernér de Launay odmítl rebelům municí vydat, dav zaútočil. Stačí pět hodin a je po všem – padlo 83 povstalců a tři obránci. Dav má municí a pochoduje Paříží za zpěvu Marseillaisy. Velká francouzská revoluce zvítězila. V čele průvodu jsou nesený místo praporů na kopích uříznuté hlavy de Launaye a prefekta de Flessellese.

Kdepak, kde je revoluce, tam je i legrace!

Pryč se symboly diktatury, volá dav, a tak hned druhý den začne demolice nenáviděné Bastily. Zatímco revolucionáři bojí, zpívají a umírají, stavitel Pierre-Francois Palloy také nezahálí. Okamžitě zahájil prodej části kamenů ze sutin pevnosti opracovaných do miniatur Bastily jako suvenýrů.

Palloy nechal tyto makety poslat do statutárních měst departementů. Nejen to! Pašák Palloy se v merchendingu vyzná, a tak ze zámků cel, řetězů a okovů nechá vyrobit pamětní medaile s motivem svobody. Ať žije revoluce a kšeft! Liberté, égalité, fraternité!

Uplynuly dva roky. Císař Svaté říše římské Leopold II. nepatří k panovníkům, které těší problémy Bourbonů. Intuice mu napovídá, že jejich problémy mohou přerůst i jiné korunované hlavy, a má ke starostem i osobní důvody. Bojí se o sestru Marii Antoinettu, tehdy francouzskou královnu a manželku krále Ludvíka XVI. Oba byli po nezdařeném útěku před lynčem davu v roce 1791 eskortováni zpět do Paříže, kde čekají na další osud v paláci Tuileries. Francouzi Marii Antoinettu nemají v lásce. Je Rakušanka, rozmařilá, veselá a povrchní. Na zprávu, že se lid bouří, protože nemá chleba, reagovala slovy: „Proč nejedí koláče?“ Arogance? Hloupost? Arogantní hloupost? Však jí to lid brzy spočítá.

Na oblíbenosti jí nepřidal ani nezdařený start manželských povinností, byť nezpůsobený její vinou. To bylo tak. Při ranní kontrole průběhu a výsledku svatební noci, která je státní záležitostí, se ukázalo, že... No, že nic! A nejen to! Ono to NIC trvalo sedm let! Umíte si to představit? Jistě, nic se nemá uspěchat. Jenže... Doma si dělejte, co chcete, ale když jde o státní zájmy?! Proto v roce 1777 přijel do Paříže tehdejší císař Svaté říše římské Josef II., aby si se švagrem Ludvíkem XVI. chlapsky promluvil. Stane se a zdá se, že se daly do pohybu nejen věci, ale i Ludvík. Již v srpnu 1777 přináší francouzská královská informační kancelář radostnou zprávu: „Manželství bylo naplněno!“ a v dubnu 1778 je jisté, že královna je těhotná! Dál už to šlo tak, jak se sluší a patří. Kdo by to řekl? Fimóza, takový kousek kůžičky! A jak to pohne dějinami!

Horší je královnina rozmařilost. Nejdražší látky a krajky, plesy a bankety, šperky a hazard, to vše placeno státní kasou. Spousta přátel potřebných a toužících po funkcích a úřadech. To byly důvody, proč byla Marie Antoinetta označována za viníka blížícího se státního bankrotu a posměšně nazývána Madame Déficit. Že ne zcela právem? Koho to zajímá?! Marie Antoinetta byla typem ženy, která potřebuje manžela s hodně hlubokou kapsou, ale hlavní příčina bankrotu

Francie byla jinde. Ve financování velmocenské politiky, aktuálně v podpoře vzpoury amerických kolonií v boji o nezávislost na Anglii. Podpora boje za svobodu, za zrod svobodných USA? Kecy! Jen zprostředkovaný boj s hlavním ideovým nepřítelem, Anglií. Nic na světě se nemění, jen kostýmy a kulisy.

Nebojí se jen Leopold II. o sestru. Mocní Evropy se obávají o celou Francii. A mají proč! To, co přijde, oťese řády světa jednou provždy a přinese nevídané hrůzy. To, co přijde, totiž není rebelie. Je to Velká francouzská revoluce. Císař Leopold II. se ale řešení nedočká. Umírá nečekaně 1. března 1792 v pouhých 35 letech během příprav na obranu řádu říše. Pitva prokáže pneumonii plicního laloku a zánět pohrudnice. Leopold se tak nedočkal 20. září 1792 u Valmy první porážky jím budované katolické koalice od francouzské revoluční armády. Básník, ministr, diplomat a respektovaný politický komentátor Johann Wolfgang Goethe tehdy řekl: „Nastává nová epocha světových dějin a vy můžete říci, že jste byli u toho!“ Nemýlil se.

Další den Francie vyhláší republiku a zavádí všeobecnou brannou povinnost. V roce 1793 je Paříž městem teroru pod hesly Svoboda, Rovnost, Bratrství. Pařížské události nejsou jen francouzskou záležitostí, radikalizace rebelů vzbuzuje strach i v dalších zemích. Ludvík XVI. se snaží o kompromisy, ale jakobínským radikálům Georgi Dantonovi a Maximilieu Robespierrovi je to pokaždé málo. Zfanatizovaný dav zaútočí na královské sídlo v Palais des Tuilleries a královský pár je uvězněn.

Útěk královny a krále končí v pohraničním městečku Varennes, kde jsou odhaleni během namátkové kontroly. Kočár, v němž prchají pod smyšlenými jmény, je zadržen na hranicích Svaté říše římské, jež pro ně znamenala svobodu. Tím, kdo je poznal a udal, byl náhodně přihlížející poštovní Jean-Baptiste Drouet.

Král s královnou jsou zatčeni a v Paříži je s nimi zahájen proces, v němž jsou obviněni z velezrady. Jakobínský vůdce, dříve úspěšný právník Robespierre jedná ani nenazve soudním procesem, když před Národním konventem prohlásí: „Zde se nevede soudní proces. Ludvík není obžalovaný a vy nejste žádní soudci. Jste politikové a zástupci národa... Přičí se mi trest smrti a k Ludvíkovi necítím lásku ani nenávisť... Ale sesazený král v lůně revoluce... která ještě není pevně zakotvena... nemůže být zneškodněn uvězněním či vypovězením. S bolestí vyslovuji osudnou pravdu, je lépe, aby zemřel Ludvík, než aby zahynulo 100 tisíc občanů.“

Dnešní Place de la Concorde, původně Place de la Louis XVI., dostane za revoluce jméno Place de la République a královu sochu ve středu náměstí nahradí gilotina. Nezahálí! Během dvou let na ní přišlo o hlavu tisíc tři sta lidí. U ní slaví revoluční lůza v roce 1793 triumf v podobě popravy krále Ludvíka XVI. a o půl roku později i královny Marie Antoinetty.

Poprava královského páru byla premiérou svého druhu a naznačila, co se dá od vzbouřené lůzy očekávat. Nesmějí pod svými jmény ani zemřít a jsou popraveni jako občan Ludvík Kapet a vdova Kapetová. O dva roky později skončí pod toutéž sekýrou i vůdci revoluce Danton, Robespierre a mnoho dalších. Jeden z nich Camille Desmoulin se zapíše na popravišti do dějin slovy: „Revoluce jako bůh času Saturn začíná požírat své děti!“ Jak prorocká slova! Revoluce se hrouť sama do sebe jako vesmírná černá díra. Netrvá dlouho a do války s režimem revolučního teroru vstupují po boku Rakouska Velká Británie, Holandsko, Španělsko, Sardinie, Neapolsko, Portugalsko i Svatá říše římská. Francie je ve válce s celým světem. Není to poprvé ani naposled!

Jako bychom to odněkud znali, že? Inu, nic na světě se nemění, jen kostýmy a kulisy! Od 14. července 1789 svět nikdy nebude jako dřív. Vznesené ideály se v hlavách po moci toužících chamtivých fanatiků a v rukách nenávislivé lůzy změnil v ďábelské zlo. Bude se tak dít znovu a znovu. Jednou dostane zlo i své jméno – komunismus!

Porážka husitů u Mostu

Jan Ziegler NevPes

Před šesti sty lety v srpnu 1421 utrpělo vojsko Pražanů při obelhání Mostu tvrdou porážku od míšeňského vojska spojeného s českými katolíky. Pozitivní bylo, že tato blamáž napomohla konci fanatika Želivského.

Toto výročí je dobré si připomenout. Kronikář Vavřinec z Březové píše o této události ve své Husitské kronice: *A, že Bůh, spravedlivý soudce, nenechá nic zlého bez trestu, nýbrž vše odplácí podle jejich skutků, proto se zklamalo pražské vojsko v naději na dobytí hradu a splnilo se obecné pořekadlo: „Co jsem mohl, nechtěl jsem, a co jsem chtěl, splnit jsem nemohl.“*

Umírněný husita Vavřinec vytýká svým radikálnějším souvěrcům brutalitu, s níž si počínali při dobývání severních Čech včetně vraždění a znásilňování žen, nedodržování slibů o beztrestnosti a zabíjení zajatců. Ostře se také pustil do kněze Jana Želivského, jednoho z vůdců pražských kališníků, kterému vytýká nabádání ke zbytečné krutosti vůči zajatým protivníkům.

Násilnosti se v té době dopouštěly obě strany, o tom není pochyb. Jenomže i sám Vavřinec z Březové vytýká radikálním husitům, že to s krutostí přeháněli i na tehdejší dobu. S tímto hodnocením později souhlasil i profesor Josef Pekař, který ve své knize Jan Žižka napsal: *„Ale o tom, že Žižka a jeho Táboři míru ukrutenství, v době obvyklou, překračovali patrně a že naplnili domov i sousedství hrůzou jeho, nemůže být, a to na základě svědectví zcela nepodezřelých, žádné pochyby.“*

Je nezpochybnitelnou pravdou, že husité vypalovali kláštery, ve kterých zničili drahocenná umělecká díla včetně nenahraditelných vzácných rukopisů a přitom zdevastovali nádherné gotické katedrály a další sakrální stavby. Touto masivní destrukcí tak v Čechách zbrzdili nástup renesance a kulturně a civilizačně vrhli naše země o mnoho desítek let zpět. Kromě toho fanatičtí vyznavači kalicha topili, věšeli, upalovali a vůbec všemožnými nejkrutějšími způsoby vraždili řeholníky a řeholnice jen proto, že byli katolíky.

Husitská vojska již před obléháním Mostu slavně zvítězila v předchozím roce nad nepřáteli na Vítkově i u Vyšehradu. Tady však dopadla podstatně hůře. Vavřinec Březové o tom píše, že míšeňští spojenci s Čechy mezi nimi Hlaváčem, Zikmundem Děčínským a Mikulášem Chudým sice měli respekt před nepřítelem, nicméně nakonec se Pražané rozutekli do všech možných směrů, když na místě zanechali dva praky (těžká obléhací technika) a dvě velké pušky (děla). Mělo se tak stát na den sv. Sixta, který připadal na 6. srpna.

Tato zpráva značí, že husité prohráli, a můžeme se tázat proč. Kronikář Vavřinec píše, že obě vojska se sešikovala k boji. Tady však mohl nastat problém, že husité se nedokázali včas uzavřít do vozové hradby. Každý husitský velitel měl totiž zafixováno, že pokud se nepřítel dostane dovnitř vozové hradby, je bitva prohraná, a žádný plán B neexistoval. Tohle se zkrátka nesmělo stát za žádnou cenu. Protivníci tohle dobře věděli a občas se jim povedlo husity zaskočit, například na jedné z jejich loupeživých výprav do Bavor. Domnívám se, že k podobnému scénáři mohlo dojít i u Mostu, zvláště když husitským vojskům nevedel Jan Žižka z Trocnova, ale kněz Želivský a druhořadí hejtmani. Je rovněž jasné, že česká prohusitská historiografie takové neúspěchy z pochopitelných důvodů zamlčuje.

Jak se říká, všechno zlé bývá k něčemu dobré. V tomto případě tato porážka přispěla k pádu radikálního kněze Jana Želivského, který byl v březnu 1422 v Praze na Staroměstské radnici popraven. Náboženský blouznivec Želivský by v současnosti mohl sméle mohl konkurovat fanatikům i Islámského státu. Byl to on, kdo v tehdejší Praze zavedl v podstatě džihádistský teror včetně vražd každého, kdo se opovážil mu oponovat. I proto smrti Želivského netřeba litovat a jak se říká, „kdo s čím zachází, tím také schází“.

František Příhoda.

George Švehla 09-07-2021.

Včera, 8. července 2021, překypovaly sdělovací prostředky v Klokánii pro změnu optimistickou zprávou. To proto, že nejstarší žijící australský olympionik se ve zdraví ve svém zamilovaném horském městečku, Thredbo Village, dožil 100 let. Frank Příhoda reprezentoval Austrálii na zimních olympijských hrách v Cortině D'Ampezzo roku 1956 ve slalomových disciplínách.

I když díky ohromné rozloze napadne v zimě v Australských Alpách, Snowy Mountains, či Sněžných horách více sněhu než v Alpách evropských, zimní sporty a zvláště ty na lyžích nebyly mezi klokany nějak rozšířeny. To se však změnilo po druhé světové válce, kdy do velké jižní země, zvláště po roce 1948, přibyli vynikající lyžaři z Československa. Podívejme se na některé z nich, dlužíme jim to.

Antonín Šponar (8. dubna 1920 – listopad 2002) reprezentoval poválečné Československo na zimních olympijských hrách v St. Moritz ve Švýcarsku v roce 1948 ve sjezdu a alpské trojkombinaci.

<https://perisherhistory.org.au/timeline/tony-sponar/>
https://en.wikipedia.org/wiki/1948_Winter_Olympics
Byl neúspěšnější z tehdejších československých reprezentantů,

https://en.wikipedia.org/wiki/Czechoslovakia_at_the_1948_Winter_Olympics aby po zhodnocení vývoje politické situace ve vlasti a následného komunistického politického puče, se rozhodl svou kolébku opustit. Komunistický politický puč ho jako statisíce jiných občanů vůbec nenadchl.

Antonín vyrůstal v Praze v rodině střední ekonomické vrstvy. Jeho otec měl malý podnik kde vyráběl nábytek a restauroval nábytek starý, historicky cenný. Už na střední škole se Antonínovi dostalo technického vzdělání ve strojařině a elektrotechnice, aby později pokračoval ve stejném na Karlově universitě. Už jako dorostenec propadl kouzlu zimních hor a lyžování, ke kterému měl vrozený talent. Za války, když němečtí okupanti zavřeli vysoké školy, se i přes jejich zákaz věnoval svému oblíbenému lyžování. Válečnému nasazení na práci do Německa se vyhnul díky falešnému vysvědčení že trpí epilepsií. Čím však netrpěl ani náhodou byla vleklá tuberkulóza, která ho provázela prakticky celý život.

Po válce se od Antonína očekávalo dostudování a potom pokračování v rodinném podniku jeho otce. Nenaplnilo se žádné. Antonín byl jako vynikající lyžař alpských disciplín zařazen do československého reprezentačního družstva a většinu zimního času trávil někde na lyžích tréninkem a nebo na závodech. Byl vyslán i na zimní olympijské hry v roce 1948 do St. Moritz do Švýcarska, kde byl naším nejúspěšnějším reprezentantem.

Díky lyžování se vytvořila přátelská pouta mezi Antonínem, Sašou Nekvapilovou, také olympioničkou, jejím bratrem Františkem Příhodou a manželem Karlem. Celá tato parta mladých, úspěšných lidí, začala plánovat útěk z lidově demokratické klece, která tehdy na celé Československo spadla.

František Příhoda vlastnil válečný Jeep Willys a Antonín k němu zkonstruoval a vyrobil důmyslný naviják s 500 metry ocelového lana. Byl to lyžařský vlek na kolečkách, který se díky navijáku sám vytáhl i na ten nejstrmější kopec se kterého pak nahoru vytahoval lyžaře. Antonínovi se podařilo tehdejší úřady přesvědčit, že právě tento vlek umožní národnímu lyžařskému družstvu, jehož byl členem, intenzivní trénink za ekonomicky výhodných podmínek a tak byl celý tento cirkus v roce 1948 přemístěn do St Christoph, nedaleko St Anton v Rakousku, kde Tony začal provozovat svůj lyžařský vlek a vyučovat lyžování jako instruktor. Brzy následovala Saša Nekvapilová. Tato byla s národním reprezentačním týmem poslána na závody do Grindelwaldu ve Švýcarsku, ze kterého se už do kotlinky nevrátila a zanedlouho se v St Anton shledala s kamarádem Tonym, jak si nyní říká, a jeho snoubenkou Elizabeth. Tu Tony poznal už v

Československu. Angličanka, která pracovala pro americkou filmovou společnost v Praze. Elizabeth a Tony byli zanedlouho oddáni v Innsbrucku.

Tony se chtěl přemístit do USA a nebo Kanady, ale tehdy byla čekací lhůta na přistěhovalecká víza do těchto zemí 10 let do USA a 5 let do Kanady. Jeho žena však pracovala pro Mezinárodní Organizaci pro Uprchlíky a také pro Australskou Misi. Zde někdo navrhl, že v Austrálii je také sníh a jistě tam budou potřebovat lidi kteří něco o sněhu a podnikání s tím spojeným ví. A tak zanedlouho měl Tony s Elizabeth i malou dcerkou Louisou která se jim zatím narodila namířeno do Austrálie.

Koncem roku 1948 skončili u Tonyho jeho lyžařští přátelé, Karel Nekvapil a František Příhoda, bratr mladé paní Nekvapilové, kterým se podařilo nelegálně a za značného rizika utéct z komunistické klece jménem Československo.

Po nějaké době se tato parta na čas rozešla, manželé Nekvapilovi s Františkem Příhodou skončili na několik měsíců v Belgii, kde čekali na přistěhovalecká víza do Austrálie, kam už napřed odjeli i Tony a Elizabeth s malou Louisou. Tonymu byla už před odjezdem do Austrálie nabídnuta práce lyžařského instruktora. Ve velké dřevěné bedně se Tonymu podařilo přivést kompletní lyžařskou výbavu a celý lyžařský vlek bez Jeepu, který plánoval koupit v Austrálii. Po přistání v Austrálii 1. ledna 1951 a prvních třech týdnech v přistěhovaleckém lágru v Bathurstu v NSW, začali manželé Šponarovi pracovat pro horský hotel Kozciusko ve Sněžných horách.

<https://www.sponars.com.au/> Tento však týden po jejich nástupu do práce vyhořel a oni se přemístili výše do hor a začali pracovat pro Charlotte Pass Chalet pěkný horský hotel v klínu hor.

<https://charlottepass.com.au/> Tony jako lyžařský instruktor a Liz jako recepční. Zde žila a pracovala Šponarova rodinka 3 roky až do konce roku 1953, kdy Tony začal pracovat jako hydrograf na grandiózním projektu kaskády hydroelektráren ve Sněžných horách.

Takto měl možnost poznat mnoho míst v celých Sněžných horách ve svém pátrání po vhodném místě k vybudování lyžařského střediska jaké znal z evropských Alp.

Tony měl velké ambice - vytvořit prvotřídní lyžařské středisko v Austrálii. Proto se nepřestával dívat po vhodných místech, až narazil na Thredbo Valley. Toto bylo v té době, letech 1953 – 56 téměř nepřístupné, až na divokou dobytčí stezku podél řeky Thredbo. Až koncem let padesátých byla vybudována dnešní silnice „Alpine Way“, spojující městečka Jindabyne a Khankoban, každé na opačné straně hlavního hřebene Sněžných hor, která vede právě údolím Thredbo. Hlavní hřeben tato horská silnice překračuje v „Sedle mrtvého koně“, „Dead horse gap“, ve výši 1582 m nad mořem.

Za uplynulých více jak 60 let vznikly i jiné resorty zimních sportů v různých vhodných lokalitách ve Snowy Mountains. Na příklad v Perisher Valley, Smiggin Holes a na Blue Cow dokonce vede „Ski Tube“ elektrická podobná té ve Vysokých Tatrách, avšak pod kopci tunely.

Tony sice nebyl první, kdo ocenil prostředí hlubokého údolí a strmých svahů v Thredbo Valley, ale byl první, kdo vytvořil družstevní spolek lyžařů – syndikát - s Charlesem Antonem, Geoffem Hughesem, Ericem Nicholsem a později přibývajícím Thyne Reidem, který to vše financoval, za účelem vybudování lyžařského střediska. První budova která na území dnešního lyžařského střediska Thredbo Village kdy stála byla

přepravní bedna na Tonyho lyžařskou výbavu a vlek. Měla tu výhodu, že se dala zamknout.

V roce 1957 se Tony začal věnovat práci pro syndikát na plný úvazek. Vybral místo na stavbu hotelu Friday Flat,

https://www.google.com/maps/uv?pb=!1s0x6b234bba79d34189%3A0xd63b14abd77bf894!3m1!1e115!4shttps%3A%2F%2Fh5.googleusercontent.com%2Fp%2FAF1QipNekhOXRon_frqoRXBgVFZ97wtXW06Wedfg_53%3Dw325-h218-nk-no!5sFriday%20Flat%20-%20Google%20Search!15sCglgAQ&imagekey=!1e10!2sAF1QipNekhOXRon_frqoRXBgVFZ97wtXW06Wedfg_53&hl=en Navrhl kudy vést sedačkovou lanovku, na svazích Crackenbacku které zbavil vegetace, stromů, a keřů,

vybudoval sjezdovku a otevřel a provozoval společně se svou ženou horskou chatu. První dvě horské chaty byly v Thredbu postaveny v roce 1957. První byla Roslyn, ze které se později stala Thredbo Lodge a druhá Crackenback Ski Club.

I přes veškeré úsilí, které Tony do projektu investoval, nebyl ustaven jako jeden s ředitelů nově vzniklé společnosti Kozciusko Thredbo LTD. Možná za to mohla jeho flambojantní a značně nekonvenční povaha. Jeho práce pro družstevní spolek však byla oceněna, a tak dostal akcie vzniklé společnosti.

Tony akcie prodal a za utržené peníze a další půjčku od banky koupil vyhořelou ruinu Hotelu Kosciusko v roce 1959. Ruinu zrenovoval a změnil jméno na Sponar's Lakeside Inn. Tony a Elizabeth jej proměnili v úspěšný podnik který funguje do dnešních dnů. Podobně jako Saša a Frank, tak i Tony má v Thredbo jednu ze sjezdovek pojmenovanou jeho jménem.

Na dokreslení nevšedního charakteru Tonyho Šponara snad nějaká ta příhoda z jeho barvitého života. Nyní již na „odpočinku“ bydlel v bytě v městečku Jindabyne, jinak bráně do Snowy Mountains. Jeho byt byl nad bytem jeho bývalé ženy Elizabeth se kterou byli dříve rozvedeni. Vztahy však zůstaly mezi nimi přátelské a Tony neváhal, v betonové podlaže vyboural velký otvor a nainstaloval mosaznou tyč, podobnou jaké mají hasiči ve svých budovách. Tuto tyč používal vždy ráno, když po ní sjel o paro níže k Liz na snídani, od které se pak vrátil zpět po schodech do svého bydlíku.

Jako domácího mazlíčka neměl ani pejska ani kočičku, ale malé selátko které pojmenoval „Prase“. To vodil na vodítku když si šel něco nakoupit a nebo spolu jezdili autem. Toto bylo rudé Ferrari 1973 246 Dino a když jeli sami dva, tak Prase sedělo vedle Tonyho a předními kopytky – paznehty, se opírala, ano byla to svině jak bylo později zjištěno, o přístrojovou desku. Jak čas ubíhal a Prase rostlo, že z něj už byla jedna velká svině, které se kolemjdoucí báli a tak místní představenstvo městečka zakázalo Tonimu chodit s Prasetem nakupovat. Jak k Praseti tak i k Ferrari měl Tony svůj osobitý vztah. Prase se vozilo ve Ferrari, i když už to byla velká svině a auto měl Tony „modifikované“ podle svých představ. Pneumatiky mělo obuté zimní, s hrubým vzorkem, vhodnými do sněhu a ledu po celý rok. Vzadu mělo přiděleno označení „4wd“ ze starého Subaru a Tony s ledovým xichtem tvrdil, že to je pro něj stavěný „speciál.“

Mimo tohoto všeho byl Tony zanícený fotograf a filmář. Vytvořil serii filmů o horách, jako na příklad „Snow Frolic“

<https://www.youtube.com/watch?v=jgx9D9-t-8l>
<https://www.youtube.com/watch?v=00faCwad4CQ>

Literárně se uvedl knihou o australských Alpách, „Snow in Australia?: That's news to me“.

<https://www.amazon.com/Snow-Australia-Thats-news-me/dp/0959084169>

Aby snad nezlenivěl, tak v sedmdesátých letech minulého století začal létat na Rogalu a jako první na něm přeletěl vrcholek nejvyšší australské hory Mount Kozciusko 2228 metů vysoký.

Další ze skupiny olympijských lyžařů z poválečného Československa kteří se zasloužili o rozkvet zimních sportů v australských Alpách byla Saša Nekvapilová se svým mužem Karlem. Sasha Nekvapil (1919-2014) - Royal Australian Historical Society (rahs.org.au)

Rozená jako Alexandra Maria Příhodová byla pražanda jak se patří. (5. října 1919 – 10. června 2014)

Jako první dítě Františka a Emmy za svobodna Skřivánkové, stála po prve na lyžích jako osmiletá. Jak však sama řekla, pořádně se naučila lyžovat až v 15 letech když byli Příhodovi se známými na dovolené v Krkonoších. To už i s o 2 roky mladším bratrem Františkem, který podobně jako jeho sestra měl vrozený talent k lyžování. Tatínek Příhoda měl menší továrničku, spíše výrobu umělých květin kde zaměstnával kolem stovky lidí a také se zabýval exportem. Takže rodina nestrádala a děti se mohly věnovat svému milovanému lyžování. Jako malé měly vždycky vychovatelku.

Saša začala studovat žurnalistiku na Karlově univerzitě, záhy však němečtí okupanti vysoké školy zavřeli. Soustředila se tedy na své milované lyžování a i přes velké riziko, za války byl zákaz cestování, se zúčastňovala závodů v Rakousku.

Po válce Sašin život rozkvetl. Na lyžích poznala Karla Nekvapila, syna restaurátora z Brna (pozor nespěst s restaurátorem) a zanedlouho se v Brně slavila svatba. Manžel Sašu v lyžování podporoval, zvláště když se stala členkou národního reprezentačního družstva. Prvních mezinárodních závodů po válce, v roce 1946 v Zermattu ve Švýcarsku, se už zúčastnila jako reprezentantka Československa. Královna sněhu, to o ní tehdy říkali. Československo také reprezentovala na zimních olympijských hrách ve Švýcarsku v St. Moritz v roce 1948. A bylo to právě zde kde na sebe prozradila, že nikdy ji nikdo neučil lyžovat, že se vše co uměla naučila sama. Takže žádný trenér, ale přirozený talent.

Po této olympiádě se život u Nekvapilů dal zcela jiným směrem. Zrovna tak jako mnoho jiných občanů v tehdejším Československu, ze kterého se stala lidově demokratická republika Československá pod knutou komunistické krutovlády se rozhodli, zemský ráj pouze na pohled, opustit. Bylo to v době kdy byly tisícům občanů vyvlastňovány a zabavovány majetky, podniky, dílny i hospodářství, a nyní, už bývalí majitelé, byli mučeni a vězněni jako nepřátelé lidu.

Mladým manželům Nekvapilovým zrovna jako tisícům jiných občanů bylo jasné, že v kruté diktatuře členů komunistické strany žít nebudou a koncem roku 1948 začali hledat příležitost jak lidově demokratickou klec, která tehdy spadla, opustit. Po několika zmařených pokusech se Saši naskytla příležitost při reprezentaci na závodech v Grindelwaldu ve Švýcarsku. Po závodech se s výpravou prostě zpět do klece nevrátila. Ve stejnou dobu se podařilo z klece vyklouznout i jejímu mladšímu bratrovi Františkovi a také manželovi Karlovi. Tito společně vyjeli z klece na lyžích přímo do Rakouska. Ve Vídni si vyřídili potřebné doklady a pasy a vydali se za svým přítelem, Antonínem Šponarem do St. Antonu. Zde se živil v nedalekém St. Christophu tím, že provozovali primitivní lyžařský vlek který vytvořili ze starého válečného Jeepu, navijáku a ocelového lana. Také poskytovali lyžařské lekce jako instruktoři. Toto vše se dělo koncem roku 1948 až ke konci roku 1950, kdy Tony s manželkou Elizabeth odjžděli do Austrálie, kde stanuli v Melbourne 1. ledna 1951. Manželé Nekvapilovi a František Příhoda se však přemístili do Belgie, kde měl bratr Karla Nekvapila, Jan, práci jako manager baru a kde Karlovi zařídil práci. Zde čekali na vyřízení přistěhovaleckých víz ke klokanům. Koncem roku 1950 odplouvá rodina Nekvapilova, nyní už i se synem Michaellem, do Austrálie, kde stanula v Melbourne počátkem roku 1951. Zpočátku jim pomohl Sašin bratr František, který dorazil ke klokanům o několik měsíců dříve, už v roce 1950.

Jako milovníci sněhu a lyžování tíhli tito „novoaustralani“ k horám. Netrvalo dlouho a pracovali jako správci horských – lyžařských chat na Mount Buller a Charlotte Pass. Saša se zde stala vysoce ceněnou lyžařskou instruktorkou.

V roce 1958 Nekvapilovi investovali své veškeré úspory, 16 000 liber sterlinků, do výstavby lyžařské chaty v nově vznikajícím lyžařském středisku v Thredbu v NSW, a dali jí jméno „Sasha's Lodge“. Celá akce měla velice silnou stredo-evropskou příchuť. Chatu navrhl maďarský architekt Bela Racska a

postavil vídeňský stavitel Otto Ernegg. Sasha's Lodge se stala v Thredbo nejexkluzivnější lyžařskou chatou. Tuto Nekvapilovi po 12 letech prodali a nedaleko postavili „Sascha's Apartments and Sportswear Shop“. Jak se na pražandu sluší a patří, Saša vždy vystupovala elegantně a chic. Ať už v civilním životě tak i na lyžích na sněžných svazích. Její vkus a oko pro módu ji vedl k otevření populárního boutique s lyžařským oblečením a doplňky v roce 1971. Saša byla velice pohledná ženská i ve svém hodně pozdním věku. Karel a Saša v roce 1980 apartmány i s obchodem prodali, už měli života v lyžařském resortu dost, a na odpočinek si koupili farmu „Sasha's Farm“ nedaleko u Alpine Way směrem na Jindabyne.

Sasha's Lodge však zůstala „v rodině“. Koupil ji Karlův bratr Jan s ženou Jari. Toto se stalo v roce 1971. Jan Nekvapil vlastnil a provozoval restauraci a noční klub jménem „Černý medvěd“ v Brně na Jakubském náměstí hned vedle známé kavárny Savoy a tak Sasha's Lodge dostala nové jméno, „The Black Bear Inn“. Tento si sebou nese emblem bývalého brněnského „Černého medvěda“ který kdysi premával na Jakubském náměstí.

V Austrálii nejvýše položený lyžařský vlek v Thredbo je pojmenován po manželovi Saši, Karlovi, „Karel's T-Bar“. Na jeho západní straně krásná sjezdovka zase po Saši, „Sasha's Schuss“.

Po Karlově smrti, v roce 1992, se Saša přestěhovala do Canberry k rodině syna Michaela. Každý rok se však vracela na sněžné hory a zúčastňovala se lyžařských závodů pro seniory v Austrálii i v zámoří, spolu se svým bratrem Frankem. Svě 80 narozeniny oslavila bravurním sjezdem ne zrovna lehké sjezdovky co nese její jméno.

Saša zemřela v roce 2014, 95 letá. Horské prostředí jí zjevně svědčilo. Sašini pozůstalí, syn Michael s ženou Cheryl, 4 vnoučata a 3 pravnoučata jsou zárukou, že na Sašu nebude zapomenuto.

A nakonec se dostáváme k našemu oslavenci, Sašinu mladšímu bratrovi Františkovi Příhodovi, který včera oslavil 100 let velice bohatého a plodného života. Místní sdělovací prostředky uváděly tuto potěšující zprávu na titulních stranách a věřím že Frankovi došlo i přání od naší oblíbené královny Elizabety II. Do všech zemí, ve kterých je královna vládce a hlava státu zasílá tato přání jednotlivcům ke 100, 105 a posléze každým následujícím narozeninám a také manželským dvojicím k 60, 65 a 70 výročí jejich svatby.

František, stejně jako Saša přišel na to, že má přirozené vlohy k lyžování na rodinné dovolené v Krkonoších když mu bylo 12 let. Od té doby nevynechal jediné příležitosti si na lyžích zajezdit. Že lyžování bral vážně bylo patrné z toho, že v létě aby si udržel fyzickou i psychickou kondici se sápal po skalách v Českém ráji co by horolezec.

To ovšem jen do roku 1937, kdy oba jeho rodiče předčasně zemřeli. I když pouze šestnáctiletý, ujal se řízení podniku na výrobu umělých květin svého otce a tuto úspěšně řídil po celou válku. Tento úspěšný podnik „dořídil“ v roce 1948, když členové komunistické strany uchvátili moc v republice a nastolili rudý teror, zvaný „diktatura proletariátu“. Tato hrůzovláda měla se skutečným proletariátem společného asi tolik jako fialky s kupkou hnoje.

Mladý František se věnoval své lásce - lyžování – pokud mohl. Počátkem roku 1937, pouze šestnáctiletý, se kvalifikoval do národního reprezentačního družstva ve sjezdu a slalomu. Ve stejnou dobu na závodech, už jako reprezentant se seznamuje s Tony Šponarem a zůstávají posléze pevnými přáteli po celý život. Když v roce 1948 zjistil, že v lidově demokratickém Československu byl jako výrobce umělých květin nepřítel pracujícího lidu jen proto, že lidi zaměstnával, tak si uvědomil, že pro něj nebude v jeho rodné vlasti žádná budoucnost. Snad jen někde v podzemí v Jáchymově v uranových dolech. A tak jak on, tak i jeho sestra Saša s manželem Karlem, se rozhodli lidově demokratickou klec opustit. Takové opuštění nebyla tehdy procházka růžovým sadem ale v mnoha

případech během o život mezi hvízdajícími kulkami od soudruhů.

Koncem roku 1948 se jeho sestře podařilo zůstat po závodech v Grindelwaldu ve Švýcarsku, aby se, posléze přemístila do Rakouska. František se domluvil se švagrem, Karlem Nekvapilem, a na lyžích se jim podařilo opustit lidově demokratickou klec která v tu dobu už spadla. Hranice překročili do Rakouska. V lednu 1949 je zavezl kamarád do jižních Čech k Třeboni. Zde, u velkého zamrzlého jezera – asi Staňkovský rybník, si Karel a Frank připjali běžky a vydali se na „projížďku“. Všude po okolí se to hemžilo pohraniční stráží, až Frank spatřil místo se stádečkem srnčího, což mohlo značit místo kde nejsou lidé. Lidé nebyli, srny pomohly a Frank s Tonym byli v Rakousku. Další tehdejší zážitky jsem již popsal v povídání o Tony Šponarovi a Saši Nekvapilové.

Po přibytí do Melbourne v Austrálii, v roce 1950, to Frank zkoušel s výrobou umělých květin, která v té době nebyla zrovna příliš žádána. Zkusil výrobu nábytku i obchod s textilem, ale srdce ho táhlo do hor a tak zanedlouho každou volnou chvíli jezdil v zimě na Mount Buller ve Viktoriánských Alpách. Zde si ho brzy všimli jako vynikajícího lyžaře a za tři sezony Frank kvalifikoval do australského reprezentačního družstva. Právě včas, v roce 1955, získává Frank australské občanství, aby záhy nato byl nominován do australského olympijského družstva do soutěže slalomu a obřího slalomu.

Frank vzpomíná, jak tehdy v zimě 1956, v Cortině D'Ampezzo, nebyl skoro sníh a soutěž byla téměř zrušena. 1956 Winter Olympics - Wikipedia Místní občané však nedostatek sněhu vyřešili po svém. Sněhová děla byla v té době ještě v oblasti Sci-Fi, a tak místní hasiči den před závody postříkali svahy vodou, která promptně zmrzla a svahy silně připomínaly kluzišť. Výsledek byl, že mnoho závodců došlo tak ke třetí brance. Frank se tehdy umístil v první polovině pole, ale láska k lyžování ho držela celý jeho další život. Australia at the 1956 Winter Olympics - Wikipedia

Každou zimu jezdil Frank do Thredba, kde žila jeho sestra Saša, která tam se svým mužem provozovala horskou, lyžařskou chatu, kterou tam postavili. Nakonec Frank prodal veškeré podniky které provozoval v Melbourne, a v roce 1974 se přestěhoval do Thredba, kam ho srdce táhlo. Tam si otevřel obchod s dárkovým zbožím, který provozoval do svých 80 let, kdy odešel do důchodu.

Už jako senior se Frank každý rok zúčastňoval závodů poháru mistrů, aby lyže odložil do kouta a lyžování pověsil na příslovečný hřebík ve svých 90 letech. Říkal něco jako, že ta rovnováha už není co bývala a tak, že při stávajících rychlostech v závodě to začíná být nebezpečné. Na snímku z jednoho takového závodu v roce 2007, kdy mu bylo 86 let, vypadá, až na ten bílý knír, jako o půl století mladší borec.

Frank se nikdy neoženil, do své stovky zůstal svobodný, avšak stále je velice společenský a vždy měl a dosud má velký chumel dívčích, dámských a ženských obdivovatelek a kamarádek. Má jakési vrozené fluidum, že se k němu slétají jako včely a vosy k dobře zralé hrušce. Tím nechci říct, že by v pánské a nebo mužské společnosti nebyl oblíben. Právě naopak, svou přítomností, vtipem, porozuměním a dobrou radou prosvítí každou společnost. Frank je prostě Boží člověk, kdo ho kdy poznal ten si ho oblíbil pro jeho lidskost, moudrost a příkladný přístup k životu.

V roce 2000, kdy byla letní olympiáda v Sydney, to byl Frank který přes Thredbo nesl olympijskou pochodeň. A zrovna tak, jak je po jeho sestře pojmenovaná sjezdovka „Sascha's Schuss“, tak i po něm, sousední, nese jeho jméno. „Franks's Face“.

Takže rodina která se zasloužila o rozkvet střediska zimních sportů v Thredbo zůstává stále pospolu. Jak Frank sám říká: „Je mým velkým potěšením a dává mi to pocit celé rodiny, když sjezdovka „Frank's Face“ je položena mezi „Karel's T-Bar“ a sjezdovkou Sascha's Schuss.“

Dramatický život ministra Laušmana: Utekl na Západ, zpět do Československa ho unesli

Byl to muž dramatických životních peripetií. Poválečný ministr průmyslu a poslední zvolený předseda sociálních demokratů před únorem 1948. Na sklonku roku 1949 utekl na Západ. Před Vánocemi 1953 byl unesen z Rakouska zpět do Československa a v roce 1957 odsouzen v tajném procesu na 17 let. Před 56 lety – konkrétně nad ránem 9. května 1963 – *za nevyjasněných okolností zemřel v ruzyňské věznici. Právě když měl být na amnestii propuštěn...*

Bohumil Laušman patřil k těm, jimž politika naplňovala život a stala se jeho smyslem. Vtáhla ho už jako dvacetiletého mladíka a od počátku se angažoval v sociální demokracii. Této straně zůstal věrný do konce života.

Nejmladší poslanec parlamentu

Narodil se v Žumberku u Chrudimi 30. srpna 1903 v česko-židovské rodině vesnického učitele. Měl tři sourozence – Jaroslava, Štěpánku a Zdenku. Po maturitě na obchodní akademii krátce pracoval v Hypoteční bance, ale lákala ho veřejná práce a žurnalistika.

Od roku 1925 působil v krajském sekretariátu strany v Pardubicích. V témže roce se oženil s mladší dcerou chrudimského starosty a místního vlivného sociálního demokrata Václava Káška. Zanedlouho se manželům Bohumilu a Julii Laušmanovým narodila s ročním odstupem dvě děvčata, Olga a Věra.

V roce 1935 uspěl dvaatřicetiletý Laušman v parlamentních volbách a stal se nejmladším poslancem v Národním shromáždění. Po rozpuštění strany za druhé republiky byl zvolen generálním tajemníkem Národní strany práce, sdružující příslušníky levicových stran.

Po 15. březnu 1939 se zapojil do odboje. Když mu hrozilo zatčení, odešel v prosinci do exilu. Utíkal na lokomotivě v přestrojení za topiče přes Slovensko a Maďarsko do Jugoslávie. Odtud pak s falešným pasem přes Itálii doputoval do Francie. Do bojů nezasáhl, ale po jejím pádu se šťastně dostal s přehajícími čs. vojáky do Anglie.

Zde krátce sloužil v armádě, pak ho Edvard Beneš jmenoval členem Státní rady československé v Londýně. Do exilové vlády se však neprosadil. Podle pamětníků to ambiciózní Laušman přijímal s velkou nevolí. Tehdy nastoupil cestu krajně levicové politiky a stal se z něho stoupenec úzké spolupráce s komunistickou stranou.

Zařídil si na sovětské ambasádě cestu do SSSR a v roce 1942 ji za nemalého osobního rizika podnikl. V zemi Sovětů pobyl uprostřed války čtyři měsíce. Setkal s Klementem Gottwaldem i dalšími komunistickými předáky. O dva roky později neváhal přijmout další riskantní misi, když ho Beneš jmenoval členem čs. vládní delegace ke slovenským povstalcům.

Po porážce SNP na konci října 1944 odmítl v Banské Bystrici evakuaci a odešel s partyzány do hor. Po několikaměsíční anabázi se jeho skupině podařilo v březnu 1945 přejít frontu a zakrátko už byl v Moskvě, kde se účastnil jednání o programu a složení budoucí vlády.

Do osvobozené vlasti se vracel jako ministr průmyslu.

Není možné foukat proti větru

Svého ministerského postu od počátku využíval k důrazné levicové politice (patřil k hlavním strůjcům razantního znárodnování čs. průmyslu) a prosazoval úzké spojení s komunisty. Dokonce v roce 1945 uvažoval i o sloučení v jednotnou socialistickou stranu.

Svoje stanoviska korigoval po drtivé porážce sociálních demokratů v květnových volbách 1946 a na listopadovém sjezdu v roce 1947 už patřil spíše ke středu. Postavil se do čela stranické opozice vůči Zdeňku Fierlingerovi a jeho skryté komunistické frakci. V bouřlivé diskusi byl zvolen do čela sociální demokracie, ale na nějaký výrazný obrát v rozdělené straně už nebyl čas.

O čtyři měsíce později – při mocenském převratu v únoru 1948 – se nepřipojil k demisi nekomunistických ministrů a prosazoval řešení vládní krize navrhované prezidentem Benešem (tj. na základě dosavadní Národní fronty). Pět dní odolával tlaku komunistů a odmítal jejich nabídky na vytvoření levicové vlády.

Teprve když nátlak dosáhl takové míry, že hrozil úplný rozkol strany a její ovládnutí tzv. levou frakcí, rozhodlo se Laušmanovo vedení pro vstup do nové

Gottwaldovy vlády. O několik dní později svůj postup na zasedání strany vyjádřil slovy: „Revoluční doba jde dále, musíme se přizpůsobit. Není možné foukat proti větru.“ Vzápětí, 18. března 1948, musel žezlo ve straně znovu přenechat Zdeňku Fierlingerovi.

Ve vládě „obrozené“ Národní fronty se Laušman stal náměstkem předsedy vlády, kde setrval až do doby, kdy podal Edvard Beneš demisi. Gottwald byl v červnu zvolen jeho nástupcem a Antonín Zápotocký se stal novým premiérem. Laušmana už do nové vlády nepřizvali.

Po slučovacím sjezdu sociálních demokratů s komunisty ho nevzali ani do KSČ, ačkoli společně s manželkou o přijetí požádali. Zato mu Gottwald – se zjevným záměrem odvést ho z prostředí české politiky – nabídl místo oblastního ředitele elektráren v Bratislavě.

Za hranice musí jít celá rodina

Vynucený odchod z politického života nesl Laušman velmi těžce. Na Slovensko se v říjnu 1948 odstěhoval jen s manželkou, obě dcery zůstaly v Praze. Často za nimi jezdil a při schůzkách s přáteli se netajil zklamáním nad politickými událostmi, ale doporučoval jim nerezignovat, setrvat za přijatelnou morální cenu ve funkcích a čekat. Nebyl příznivcem ilegality, konspirace ani žádné ozbrojené formy odporu.

Během roku však seznal svou vlastní situaci za natolik beznadějnou, že se rozhodl odejít do exilu. Výrazně k tomu napomohlo zatčení jeho zetě majora Jaromíra Nechanského v září 1949 pro zpravodajskou činnost ve prospěch USA. Laušman o jeho spolupráci s Američany věděl, ale nesouhlasil s ní, protože ji považoval za nebezpečnou pro celou rodinu.

Bylo mu jasné, že Nechanský bude cíleně vyslýchán tak, aby byl vytvořen formální důvod i k jeho zatčení. Odjel do Prahy, kde o případu mluvil s ministrem vnitra Václavem Noskem (svým dobrým známým z válečného Londýna) a ministrem národní obrany Ludvíkem Svobodou. Oba ho ubezpečovali, že se nemusí ničeho obávat, ale při druhé návštěvě o tři týdny později už Svoboda označil případ Nechanského za vážný a radil, že by bylo vhodné uvažovat o rozvodu manželství dcery Olgy.

Ve stejném období bylo zatčeno několik bývalých vedoucích funkcionářů sociální demokracie i bývalých partyzánů včetně Karla Steinera-Veselého, Laušmanova dobrého známého.

Tehdy manželce oznámil, že musí odejít do zahraničí – a prohlásil, že s ním tentokrát půjde celá rodina. Ačkoli to manželka i dcery rázně odmítaly, Laušman trval na svém. Naléhal na ně po tragických zkušenostech z první emigrace, kdy svým útekem vystavil rodinu nacistické odvetě: matka a bratr byli zavražděni v koncentračních táborech, přežily jen manželka a sestra v Terezíně a Ravensbrücku.

Prozradila je značka auta

Scénář útěku byl připraven s pomocí Miroslava Kapka, snoubence Laušmanovy mladší dcery Věry. Skupina sedmi lidí měla pod vedením místního občana o silvestrovské noci roku 1949 přejít nedaleko Nýrska na německou stranu (Bohumil a Julie Laušmanovi, jejich známá manželská dvojice Julius a Zdenka Koštiakovi z Bratislavy, Věra se snoubencem a Olga Nechanská).

Ačkoli Státní bezpečnost Laušmana sledovala a měla indicie o jeho úmyslu emigrovat, o přípravě samotného útěku nevěděla. Zřejmě by se tak podle plánu i podařil, kdyby na sebe uprchlíci zbytečně neupozornili. Před místní restaurací u nádraží v Nýrsku si policejní patrola všimla odstaveného auta s bratislavskou poznávací značkou.

V rámci běžného postupu vstoupila hlídka do restaurace a perlustrovala neznámé osoby. Nakonec všechny předvedla na policejní stanici.

Náhodně unikla pouze Zdenka Koštiaková a běžela za Laušmanem, který už čekal na smluveném místě u převaděče. Po této katastrofální zprávě několik hodin váhal, ale nakonec těsně před půlnocí vyrazil k hranicím jen s průvodcem.

Měl pouze aktovku s náhradním prádlem, holicími potřebami, jedním ručním granátem a třemi knihami. Nad ránem se oba muži bez problémů dostali do bavorského Neukirchenu.

Na podzim 1950 se v Praze konal proces se všemi zadrženými uprchlíky. Julie Laušmanová byla za

velezradu odsouzena na 14 let, dcera Věra na 15 a Olga Nechanská dostala 10 let žaláře.

Exil Laušmana nepřijal

Československý politický exil bývalého šéfa sociální demokracie až na malé výjimky nepřijal. Vytykali mu jeho spolupráci s komunisty a přílišnou levicovost. Exilová sociální demokracie ho ze strany vyloučila. Kritici mu nemohli odpustit jeho počínání během převratu a zvláště jeho účast v Gottwaldově poúnorové vládě.

Zůstal osamělým politikem, ale nerezignoval. V říjnu 1950 odešel do Jugoslávie. Veřejně zde vystupoval a ztotožňoval se s titovskou koncepcí socialismu. Jeho politické ambice to však nenaplnilo. Nakonec ani nedostal původně přislíbenou rozhlasovou stanici, kterou chtěl konkurovat Hlasu Ameriky a Svobodné Evropě.

Chtěl šířit názory a stanoviska, která postupně povedou k destabilizaci komunistického režimu v Československu a jeho nahrazení jiným politickým systémem. V jeho představách se měla ČSR postupně obrodit jako stát kombinovaný z politických systémů předválečného Československa a státu tzv. lidové demokracie v letech 1945–1947.

Postupem času Laušmanova izolace u čs. exilu ustupovala a dařilo se mu navazovat styky s některými jednotlivci (hlavně s Blažejem Vilímem) a socialistickými stranami (francouzskou a rakouskou). Po dvou letech projevil přání přesídlit do Rakouska, aby měl lepší kontakt s domovem. Josip Broz Tito mu nebránil, radil mu však, aby se držel dál od československých hranic.

Na Štědrý den do Ruzyně

Nejdříve žil v Innsbrucku, potom se přestěhoval do Salcburku, odkud podnikal cesty po západní Evropě. Dokumenty I. správy StB ukazují, že o jeho pobytu v Rakousku československá rozvědka věděla, měla v jeho okolí své spolupracovníky a dlouhodobě se zabývala plánem jeho únosu do Československa.

Agenti vídeňské rezidentury zmapovali vše potřebné. Věděli, že Laušman žije sám v podnájmu a opatruje ho hospodyně. Několikrát i vyzkoušeli, kolik musí vypít alkoholu, aby nebyl schopný odporu. Ve svých zprávách zmiňovali, že se cítí osamocený a trápí se osudem své rodiny. Chytá se jakékoli šance kontaktovat domov. Podléhá depresím a hodně pije. Hlásili také, že hledá muže, kteří by za peníze dokázali dostat jeho rodinné příslušníky do exilu.

Návrh na provedení únosu schválil 18. prosince 1953 ministr vnitra Rudolf Barák. Úkolem byl pověřen šéf vídeňské rezidentury Miroslav Nacvalač (krycím jménem Kubeš), utajený jako jeden z tajemníků čs. velvyslanectví. K ruce měl tři spolupracovníky, agenty z řad rakouských občanů.

Jeden z nich – krycím jménem Günther – navštívil večer 23. prosince Laušmana v jeho bytě. Opil ho a nasypal do nápoje drogu. Poté odešli na fingovanou schůzku s osobou, která přijela z Prahy. Společně se zbývajícím dvěma agenty naložili Laušmana do auta a odvezli jej do sovětské zóny Rakouska. Tam jim zapůjčili dva automobily a tělesnou stráž, která doprovodila Laušmana do Prahy.

Společnost v autě dělal omámenému muži i kapitán rozvědky Nacvalač-Kubeš, který pak pro nadřazené pořídil podrobný záznam. „Laušman dal během cesty několikrát najevo,“ psal v jeho závěru, „že je přesvědčen, že jedná s Američany, kteří ho vezou na nějaké jednání do Innsbrucku.“

Skutečnost však byla jiná. Když se na Štědrý den ráno před devátou hodinou otevřela vrata na Ruzyni, do nichž vjel vůz s Laušmanem, byl to jeho druhý a poslední návrat domů. Vězeňská cela však byla vším jiným než domovem, po kterém tolik toužil.

Sedmnáct let za velezradu

Po vystřízlivění z opiátů začaly okamžitě výslechy. Podle vyšetřovatelů měl být Laušman vůdčí osobou chystaného velkého procesu proti sociálním demokratům. Snažili se mu dokázat, že vedl rozsáhlou konspirační síť na čs. území, což měl činit ve spolupráci se západními tajnými službami.

Laušman nevyvracel, že jeho činnost v exilu směřovala proti politickému systému v Československu, neboť věřil a doufal v jeho zvrát nebo hlubší proměny. Ale odmítal nařčení ze špionáže, sabotáže a vlastizrady.

Přiznával, že byl ve styku se západními tajnými službami, avšak pouze proto, že ho po útěku z ČSR vyslyšely.

Od procesu vězňatelé nakonec ustoupili. Naopak mu slíbili, že vystoupí-li v předvečer voleb do národních výborů veřejně proti emigraci, propustí z vězení rodinu a jeho případ bude řešen bez soudu s možností úplného propuštění.

Laušman svolil a 15. května 1954 na zrežirované tiskové konferenci přenášené rozhlasem prohlásil, že se vrátil dobrovolně, emigraci odsoudil a tvrdil, že mu čtyři roky v zahraničí „otevřely oči“ a poučily ho „nejen o marnosti, ale také o nebezpečných a pošetilých důsledcích všeho, co s ilegální souvisí“.

Manželku s dcerami v polovině července propustili, druhý slib však nesplnili. A stejně to v dalších letech dopadlo i s mnoha dalšími. Nakonec stanul z podnětu funkcionářů ministerstva vnitra v září 1957 před krajským soudem a v neveřejném jednání byl odsouzen za velezradu a vyzvědačství k 17 letům odnětí svobody.

Záhada smrti na cele

Tím definitivně zanikla varianta osvobození bez soudu a také poslední zbytek umírající naděje na splnění slibu politiků. V dalších letech Laušman protestoval, domáhal se řešení svého případu, držel několikrát hladovku, ale i všechny další pokusy dostat se na svobodu (žádost o obnovu procesu či o prominutí zbytku trestu cestou milosti) byly marné.

Nezťahovala se na něho amnestie v roce 1960, ani ta o dva roky později. V roce 1963 se chystala další a Laušmanovi bylo slibováno propuštění. Nad rámem 9. května však za záhadných okolností na cele zemřel.

Přivolaný lékař konstatoval smrt následkem srdečního infarktu. Potvrdila to i soudní pitva. Později se však o Laušmanově skonu vyrojily různé dohady. Jeho spoluvězeň Štefan Pagáč ve své knize Svědek z cely č. 13 (New York, 1979) tvrdí, že byl otráven intoxikovanou cigaretou.

Podobné vysvětlení jeho smrti podává uprchlík z rozvědky StB Josef Frolík, když ve své knize Špion vypovídá (1979) konstatuje: „V květnu 1963 na něm lékař věznic Ruzyně zkoušel nový preparát halucinogenní drogy vyvinuté ústavem StB a Bohumil Laušman zemřel v noci z 8. na 9. květen 1963.“

Žádná z těchto spekulací však dosud nebyla věrohodně doložena.

Dokončení z první strany

Časová shoda je čistě náhodná. Oficiální příčina úmrtí vězně ta dnes nejběžnější: sebevražda. Příčina zhroucení věžáku – podmáčení v důsledku úniku vody z vedlejšího bazénu. V obou případech je ovšem přehrášle podivných okolností.

Kondominia v této čtvrti Miami zvané Sunny Isles, v bytovém areálu Sunrise, dost dobře znám, pobýval jsem tam víc než jednou. Domy z 80. let jsou stavěny kvalitně, jsou odolné vůči zemětřesení, společné bazény od staveb vzdálené několik desítek metrů. Garáže ve zřícenině zůstaly nezatopené a nepoškozené, žádné sutiny. Právě v podzemních garážích se ještě nedávno volně pohybovali záchranáři a televizní kamery a ve vodě se nebrodili. Nejsem statik ani stavební inženýr a nevím, zdali tak vypadá standardní obraz trosek domů zřícených v důsledku dlouhodobého podmáčení suterénního podlaží. Ještě podivnější je způsob záchraných prací, nadobro pozastavených kvůli bezpečnosti samotných záchranářů – a to v situaci, kdy i po dvou týdnech pod sutinami zůstávalo přes 120 nevěstných obyvatel domu, oproti dvěma tuctům identifikovaných obětí. Pak trosky byly dočista odklizeny bagry, aby nic nepřekáželo v hledání pohřešovaných. Opravte mě, pokud jste někdy v podobných případech slyšeli o tak drastickém nepoměru mezi nalezenými ostatky a nevěstnými oběťmi. Jak vůbec rozumět té zprávě o pohřešovaných? Šli na nákupy a doted' se nevrátili? Nebo snad dosud leželi pod kusy rozpadlého zdiva, nejspíš mrtví, ale třeba i zranění? To služební psi nebyli schopni vyčenichat takovou hromadu rozkládajících se lidských ostatků? A jak rozumět pompézní návštěvě prezidenta Bidena, který se

zármutkem obhlížel místo tragédie zrovna v době, kdy záchrané práce byly navždy zastavené, zatímco pod ruinami možná dodýchávali zranění lidé?

Ovšem podivnosti v příběhu o spadlé budově na adrese 8777 Collins Ave. South Miami, Fl nejsou nic ve srovnání s příběhem sebevraha McAfeeho. Počítačový mág nebyl prost politických ambicí – dvakrát byl prezidentským kandidátem za Libertariánskou stranu. Libertariáni v amerických poměrech jsou zatvrzelí pravičáci, tudíž lze předpokládat, že ani McAfee nesdílel nadšení revoluční levice z nástupu nového prezidenta s jeho zaručenými zářnými zítřky. Před rokem nahrál video plné mlhavých výhrůžek na adresu hlubinného státu (deep state) – rozuměj, navzájem propojených nomenklaturních struktur, které zprivatizovaly a přisvojily si americký stát na způsob sicilské mafie s její zločineckou etikou, kriminálními autoritami a zákony omerty. Coby počítačový bezpečák s vzhledem do firemních a politických tajů měl opravdu nevšední vědomosti pro leckoho nebezpečné, a proto týden po zveřejnění videa byl na žádost FBI zatčen během služební cesty ve Španělsku a uvržen do vězení, kde strávil rok kvůli údajnému daňovému úniku, aniž by byl formálně z něčeho obviněn.

Zhruba týden před sebevraždou se objevilo další video, v němž precizoval své výhrůžky. Tvrdil, že má kopie elektronické korespondence Hillary Clintonové, po které již léta marně pasou pinkertonové z FBI, odposlechy mladého Bidena a vůbec s dostatek smrtícího kompra schopného usvědčit a položit celou současnou demokratickou vládu. Kopie vražedných dokumentů prý spolehlivě uschoval na různých místech včetně svého floridského kondominia na adrese 8777 Collins Ave. South, Miami. Že by po rozhodnutí o jeho vydání do Spojených států už neměl pro co žít?

Pozorný čtenář si jistě všiml neuvěřitelné shody adres. Ano, dobrodruh McAfee vlastnil byt v domě, který šel k zemi v době, kdy on sám páchal sebevraždu v Barceloně. Na videu tato adresa není jen pronesena hlasem budoucího nebožtíka, nýbrž uvedena i v psané podobě. Snímek byl rozmnožen v takových množstvích, že i přes mohutné vymazávání je dodnes k nalezení v džungli YouTube.

Jak zabránit tomu, aby krajně podivná historika nespustila ve vašich hlavách mechanismus vzniku spiklenecké teorie? No přece jednoduše: uvést nepopíratelné a ověřitelné skutečnosti, které její logiku vyvrací. Třeba přizvat experty, kteří na historických příkladech ukáží, že se jedná o čirou shodu mnoha náhod, že jednou za miliardu let i kulička v ruletě stokrát padá na stejné číslo. Nebo že videa jsou podvrhem vyrobeným v dílnách stoupenců Donalda Trumpa, s uvedením adres a jmen možných pachatelů. Cožpak dotěrní novinářští čmuchalové, schopní zjistit značku vložek Meghan Markle, nedokážou vnést aspoň trochu světla do podezřelé zápletky? Místo toho ticho po pěšině. O detektivní příběhy prý není zájem. Výmluv se sice dá vymyslet habaděj, ale s jejich nepopíratelností a ověřitelností je potíž. Snadno se dá zabřednout do vazkých bažin hledání pravdy-nepřavdy. Proto je snazší celou věc zamést pod koberec, prostě pominout, zamlčet. Vyšetřování skončilo, zapomeňte! Časem věc vyhnije sama. Jak vyhnívá kvůli špatné poptávce spousta jiných nevysvětlitelných a nevysvětlených amerických záhad naší doby.

Klást nepatřičné otázky znamená být navždy zařazen do přihrádky konspirologů, dezinformátorů. Jaké důvody k sebevraždě měl prostopášný Jeffrey Epstein, který choval v živé paměti spoustu bizarních historek, ale také fotodokumentaci takřka na celý americký establishment a mohl své poznatky dobře zobchodovat s neúplatnou americkou justicí? A kam se ostatně poděla korunní svědkyně v jeho věci Ghislaine Maxwellová, pilná dodavatelka děvčat na jeho ostrov pokladů? Nebudu překvapen, když se dozvím, že se si také potichu vzala život. A proč tak nesnesitelně hryzalo svědomí mladíka, který během vpádu do

Kapitolu uzmul laptop Nancy Pelosiové, že si musel ve sklepě svého domu spěšně a dobrovolně strčit hlavu do oprátky, aniž by zanechal dopis na rozloučenou? A kam se mimochodem poděla bývalá ředitelka CIA Gina Haspelová, která byla naposledy spatřena těsně po prezidentských volbách v listopadu loňského roku? Rezignaci na svou funkci podala písemně 19. ledna, den před Bidenovou inaugurací, jenže osobně se nedostavila a na veřejnosti se nikdy neukázala. Je tak těžké pozvat ji do talkshow, aby uvedla věci na pravou míru a svou přítomností vyvrátila nehorázné „chýry“? Není náhodou vězněna na základně v Guantánamu, jak tvrdí nehorázné fake newsy? Byla údajně zraněna během šarvátky, kdy oddíl agentů CIA přepadl ochranku serveru společnosti Dominion na území americké ambasády v Berlíně. Jak ostatně dopadla šarvátka, v níž údajně zahynulo pět lidí? Konala se vůbec a s jakým výsledkem? Orgány to asi vědí a ti ostatní nemají prověrku na stupeň „tajné“?

Ve Spojených státech se dnes jako houby po dešti množí případy záhadných zmizení a zatčení končících údajnou sebevraždou. Klíčovým slovem v nastalých zmatečných poměrech je „údajně“. Živnou půdou pro vznik spikleneckých teorií není, jak se tvrdí, duševní nemoc nebo zlotřilost a nepřejčnost konspirologů, ale právě snaha sdělovacích prostředků třídit informaci, dělit ji na fakta a faktoidy nezasluhující si zmínky, a tím zcela po komsomolsku přilévat svou vodu na mlýn pokroku. Proto žijeme ve světě příběhů načatých s velkým humbukem a vířením bubnů a většinou nedokončených. Proto když slyšíte tklivou historiku opřenou jak jinak než o anonymní zdroje a vynášející do nebes novodobé americké poměry nebo odhalující pikle jejich umanutých odpůrců, vězte, že se konec příběhu nedozvíte nikdy. Začátek byl vyprávěn jen proto, aby dosáhl efektu morálního kýče – dojal vás k slzám a přesvědčil o pravdě progresivistů.

Neplatí to jenom pro Spojené státy. I u nás se to děje dennodenně. Uvedu konkrétní případ: v lednu letošního roku jedna nejmenovaná televize přinesla kormutlivý příběh Trumpova zločineckého počínání – volal prý státnímu tajemníkovi státu Georgia a žádal ho, aby mu za každou cenu přidal voličské hlasy tak, aby mohl porazit svého soupeře. Je nabíledni, že tento diktátorský počín nemohl zůstat bez náležité odezvy a spokojení moderátoři neskrývali zadostiučinění, když sdělovali, že na bývalého prezidenta se už chystá soudní žaloba. Věc byla takřka hotová, neboť příčinlivý státní tajemník hovory s nadřazeným tajně nahrával, což je nyní v Americe známkou slušnosti. Uplynulo půl roku, tak proč se nikdo neptá, jak vlastně probíhá soudní líčení, na jehož konci nemůže být nic menšího než vězeňský trest? Někoho možná zarmoutím, když řeknu, že žádný soud se nekonal, nekoná a konat nebude. Deník The Washington Post, který i pro naše novináře byl původcem zprávy, se svým čtenářům překvapivě omluvil s tím, že se jeho investigativcům nepodařilo najít v nahrávce jedinou pasáž, která by aspoň vzdáleně připomínala vydírání. Jinými slovy, omluvili se za politicky překroucenou informaci, za lež, za vědomý fake. Omluva redakci šlechtí. Hádejte, můžete třikrát, co udělala nejmenovaná televize, která nás v zimě zahlcovala touto politicky motivovanou lží? Uhodli jste hned napoprvé. Tuto skutečnost jednoduše zamlčela. Co si asi myslí o svých divácích, když nepokládá za nutné dopovědět tak zdárně navozenou hororovou zkazku? A znáte jiné pojmenování než hoax nebo fake pro vyvrácenou, tudíž prokazatelně lživou informaci, která našim sdělovacím prostředkům nikdy nestála za dementi, ať již s omluvou nebo bez, a která nadále dělá svou zavádějící práci ve veřejném prostoru? A neměli by odvážní informátoři zařadit takové médium na seznam dezinformačních zdrojů, když jim maně uvedu tucet obdobných smyšlenek? Ouha, nejspíš to opět postaví politicky...

Nejpřesvědčivější spiklenecké teorie bobtnají na droždí těchto lží, polopravd a potlačovaných faktů, které denně chrlí „solidní“ sdělovací prostředky. Jsou to továrny na fake news.

Crimes against humanity won't go unpunished

Petr Adler Canada

This day is coming and the sooner it lands upon us, the better for an overwhelming majority of humans. Those in power today, again, in their overwhelming majority, can start shaking in their boots. The cynically open conspiracy to change our civilization through what some call Great Reset, while describing it as the fourth industrial revolution, will end facing humanity's wrath before a World Tribunal for Crimes Against Humanity.

It will, to a huge degree, resemble the Tribunal Against War Crimes that concluded the Second World War.

Here's how:

Most of the accused in Nurnberg tried to claim innocence by saying they were only following orders, or they obeyed the existing laws. Yes, some of them would admit, those laws were brutal, but still, they were the laws of their land.

The international justices at Nurnberg referred to a concept known as Natural law.

This is a millennia-old system (with a Latin name: *lex naturalis*). It teaches that there exists a system of right or justice held to be common to all humans and derived from nature rather than from the rules of society, or positive law.

The Greek philosopher, Aristotle, said it best, and his view remains valid to this day. What is "just by nature" is not always the same as what is "just by law." There exists a natural justice valid everywhere with the same force and "not existing by people's thinking this or that," and that appeal could be made to it from positive law.

What does it mean?

Not only politicians and government officials who are making orders and laws that fail the test of humanitarianism, but also the physicians who propagate their orders and laws, and teachers who smother their pupils by forcing them to wear face masks, all those so-called peace officials and security people who blindly obey orders and bully people into submission, all of them will be found guilty.

Not by association. Purely guilty.

Who's on top?

Four names come to mind first: Bill and Melinda Gates, Klaus Martin Schwab and George Soros, in alphabetical order.

And no, this is not just another conspiracy theory.

After all, those who make dismissive claims of such theories should perhaps check their dictionaries first: we have a view, then comes an opinion, then a hypothesis, and then, only then, a theory.

We see something, we think something about it, we put together all known facts, lining them to make a perfect story, without omitting a single one of them, and without a single fact contradicting any other facts, thus creating a hypothesis.

But, in order to develop a hypothesis into a theory, we must provide proof to each and every fact, and to the whole, too.

All of the four individuals mentioned above have been blatantly and insolently open about their plans. Just check out the Gates Foundation, the World Economic Forum and Open Society's proceedings.

So, these facts are out there, in the open.

With all those lockdowns and banned gatherings and whatnot, our politicians have destroyed

national economies worldwide almost beyond damages caused by the Great Depression of 1929, and the two world wars, combined.

They used artificial panic caused by a virus almost to perfection. And our intrepid mainstream media, led by frightfully illiterate and incompetent would-be journalists, carried the flag for them.

Yet, it would have been enough to just check the numbers sundry governments used to flood us with.

Herewith, a simple comparison, provided by Armstrong Economics: there was a flu pandemic in 2009. According to U.S. Center for Disease Control's (CDC) own numbers published then, "[f]rom April 12, 2009 to April 10, 2010, CDC estimated there were 60.8 million cases (range: 43.3-89.3 million), 274,304 hospitalizations (range: 195,086-402,719), and 12,469 deaths (range: 8868-18,306) in the United States due to the (H1N1)pdm09 virus."

By 2020's end, CDC estimates that 20 million people have caught this new version, aka Covid19.

More comparisons: the numbers CDC estimated in 2009 were three times higher than the real number of infections. And yet, strangely, in 2009, nobody called for any lockdowns. Nobody created a wild rush to obtain a vaccine that would be forced upon the general population (while creating lists of those who resisted).

Becherovka, Rum, Fernet, Griotka, Slivovice, Česká piva

Budvar, Plzen, Kozel, non-alcoholic Budvar

Monday - Thursday 8.30-17.00, Friday 8:30-15.00

Goulburn Wines & Spirits

9-13 Brisbane Street
Darlinghurst, NSW 2010
02 9264 8459

email sales@goulburnwines.com.au

Wholesale and retail 1.04.2021

A shocker?

The World Health Organization (WHO) commissioned a review of Ivermectin trials. That would be a medication that claims a 83-percent reduction in Covid mortality.

Ivermectin is an anti-parasite medication. It is used to treat infections in the body that are caused by certain parasites. Many have long ago called Ivermectin the gold bullet that can work as reliable treatment for coronavirus SARS-CoV-2, which is the virus that causes COVID-19.

The wide-ranging study by Dr. Andrew Hill of the Department of Pharmacology at the University of Liverpool explains that its result is based on in-hospital trials. That means that it doesn't even take into account early ambulatory and prophylactic treatment. Dr. Hill speaks of Ivermectin as a potentially "transformational treatment."

According to published reports, the WHO now wants to wait for three more trials, due to be published sometime in January, before issuing an official recommendation.

Interestingly, neither Pfizer nor Moderna, nor any other vaccine-touting huge pharmaceutical company is on the list of major manufacturers of Ivermectin. The best-known list of Ivermectin producers includes SAMEX OVERSEAS (India), LAND (Hong Kong), Zhejiang Hisun Pharmaceutical (China), MERCK (U.S.A.), and Hero Pharmaceutical (Iran).

Why would WHO change its views all of a sudden, concentrating on treatment rather than vaccines? After all, Ivermectin is so much cheaper than all those vaccines, meaning much less in profits. You can get it for less than \$20, the usual cost is less than

\$50. There are places where you can get it over the counter, even.

Not only that: you can get generic versions: Soolantra or Stromectol, for example.

Yes, these medications have side effects. Is there a medication without any? And, besides, the content of these anti-parasite medications is well-known, definitely not as mysterious as the contents of the vaccines being pushed upon us.

A conclusion

All of the facts at hand show in one direction, and one direction only: a tribunal that would try those guilty of today's situation hangs like the sword of Damocles over the heads of those guilty, WHO among them.

WHO's sudden, almost indecent, change of view indicates that they have become aware of an alliance known as the "Corona Extra-Parliamentary Inquiry Committee" (*Außerparlamentarischer Corona Untersuchungsausschuss*, or ACU, in German). The group was formally created by four attorneys on July 10, 2020. It now includes well over 500 doctors and experts in multiple disciplines. They concluded that the draconian government measures against freedom are all out of proportion to the dangers posed by the Communist Chinese virus.

Dr. Reiner Fuellmich, one of the founders of the ACU, has announced that the group has been in final stages of preparing an international class-action lawsuit, specifically targeting those responsible for imposing the deadly "lockdown" policies on much of humanity.

Dr. Fuellmich has been practicing law as a consumer-protection trial lawyer in both Germany and California for over a quarter of a century.

While, personally, I object to capital punishment, I suggest that those guilty get nothing less than life behind bars, without parole.

<https://www.bitcute.com/video/N0k4e7hOIVwB/>

Czech PM: "Nonsense" of withdrawing from Afghanistan now borne out

Czech Prime Minister Andrej Babiš says it was "nonsense" for Western forces to pull out of Afghanistan and that this has been confirmed by the current situation in the country. Speaking on Saturday, Mr. Babiš said the Czech Republic had been against the withdrawal from the beginning.

The prime minister said he could not reveal details about how the government would look after Afghan interpreters who worked with the Czech Army for security reasons.

The Prague government has faced criticism for its slow approach to helping the interpreters.

Mr. Babiš said, however, that he had already called on the opposition to withhold such comments as they knew nothing about the situation and endangered those the government were trying to help

Czechs mark 53rd anniversary of 1968 Soviet-led invasion

Czechs are marking the 53rd anniversary of the Soviet-led invasion of Czechoslovakia in 1968. Commemorative ceremonies are being held around the country at significant sites linked to the invasion of Warsaw Pact troops which were sent in by Moscow to crush the Prague Spring reform movement aiming to introduce "socialism with a human face".

Traditionally a commemorative ceremony was held at the Czech Radio building on Vinohradská street, the site of brutal clashes between civilian protesters and the occupying forces. Close to two dozen people died in front of the Czech Radio building, as they tried to prevent the occupiers from ending uncensored broadcasting. During the tragic days that followed the invasion more than 100 people were killed.